

Archief Ten huize van...

1990-1999

Archief "Ten huize van..."

Herman Moons.....	3
Armand Claeys & Albert Debakkere	5
Julien Jackers.....	6
Karina Deklerck.....	7
Louis Milis.....	9
Hubert Buyens	10
Harry De Ceulaer.....	12
Omer Bossuyt	14
Gérard Scholliers	16
Pol Blauwens	19
Herman Cauwenberghs.....	21
Gerrit Bulens.....	23
Don Boscoop	25
Daniël Malfait.....	28
Jérôme L'Enfant	30
Leo Langenus	32
Frans Le�n.....	34
André Blockx.....	37
de missieprocuur	39
Marleen Bevernage.....	41
Marie-Anne De Preter	43
Marc Pauwels.....	45
Pieter De Coninck.....	48
Studio 6.....	51
Joris Lambrechts	54

Herman Moons

Uit Don Boscoop - winternummer 1990

"De gewoonte dat leerkrachten uitleggen wat hun leerlingen moeten doen, wordt deze keer op z'n kop gezet. Laat ze zelf nu maar eens het goede voorbeeld geven!" Zo begint de uitnodiging voor de opvoeringen van het toneelstuk "Bemoeial" door de leerkrachten van Don Bosco. De tekst is van Jack Popplewell, de regie van Herman Moons. De eerste viel wat buiten het bereik van onze niet al te recente voertuigen en dus besloot het "Ten huize van..."-team de Gerzevien in Haacht op te zoeken.

Jeugdjaren in Relst

Herman is afkomstig van Relst. Vader werkte in de garage Wolfs, moeder was huisvrouw. Hij heeft een zus, die 8 jaar ouder is.

Zijn jeugdjaren speelden zich vooral af in en rond de lagere school van Relst. Het was een klein schooltje met maar twee klasjes en school en vakantie liepen er dooreen. Als er geen les was trokken de kinderen er toch nog naar de schoolterreinen en organiseerden er zelf "sportmeetings" tussen de mannen van "Mannix" en die van "Uncle". Herman herinnert zich nog goed de "20 maal rond het park"-competitie en zelfs het plaatselijk circuit van de Omloop der Vlaamse Gewesten stond op het programma.

Kennismaken met Don Bosco

Na het vijfde leerjaar was Herman één der eersten van Relst om naar Don Bosco te gaan. Het was er toen immers de gewoonte dat men naar Mechelen of Leuven ging. Het zesde leerjaar betekende wel een heel niveauverschil met de school van Relst, maar maakte wel de overgang naar het college een stuk gemakkelijker.

Hij kreeg er meneer Brouwers als directeur, iemand voor wie tucht zeer belangrijk was en die vooral berucht was bij de leerlingen om zijn originele straffen. Zo moest Herman ooit 500 keitjes oprapen op de speelplaats en die dan op het bureau van de directeur komen tellen. Een andere straf was gaan meten met een latje van 30 cm hoeveel kubieke meter water er in het zaaltje gingen.

Herman kreeg nog les van vele van de huidige leerkrachten, maar "Den Dizzer" was blijkbaar de meest kleurrijke. Herman vertelt hoe die steeds langs het dak in zijn auto stapte en ooit in volle gloed aan het vertellen was over de gevechten met de rijkswacht rond de Sint-Pieterskerk in Leuven, tijdens een betoging, toen directeur Brouwers binnenkwam. "Den Dizzer" slaagde erin meteen zijn les om te buigen naar de historische kenmerken van dat gebouw.

In de hogere cyclus drukte de eerste lichter Leuvense leerlingen wel zijn stempel op de klas. Zo waren er "De Vlooi" die al het gebruik van bepaalde "geestverruimende" middelen kende en "Den Toebackx", een AMADA-aanhanger die ooit zelfs in de klas in de kast moest kruipen omdat de rijkswacht hem kwam zoeken.

Daarbuiten hadden ze echter een goede groep waarvan ook Herman Cauwenberghs en Jérôme l'Enfant deel uitmaakten. Herman Cauwenberghs was trouwens berucht voor zijn winden. Met één van zijn meest geslaagde exemplaren wist hij zelfs lerares Vermassen naar buiten te krijgen.

Maar er werd ook nuttig werk gepresteerd: er was de leerlingenraad en minstens één maal per trimester werd het collegeblad "Incognito" uitgegeven. Verder werden er de woensdagnamiddag ook activiteiten voor de lagere cyclus georganiseerd. Het was hierdoor dat Herman ook zin kreeg om in het onderwijs te gaan.

Regentaat

Hij trok naar het SintThomasinstituut te Brussel om regentaat NederlandsEngels-godsdienst te studeren. Godsdienst was voor hem een bewuste keuze. Hij was voordien al betrokken bij jeugdvieringen en bij de organisatie van bezinningen. Een Salesiaan had zelfs al geïnformeerd naar een roeping maar Herman had, naar eigen zeggen, "zijn oog reeds laten vallen op andere dingen die ook rokken droegen, zij het korter".

In het tweede jaar van het regentaat kwamen de onvermijdelijke stages, voor Herman natuurlijk in Don Bosco. Hij moest o.a. godsdienst geven bij meneer Rutten. Tijdens het uur vóór zijn laatste stageles werd hij op diens kamer uitgenodigd voor een bespreking. Hij mocht zelfs kiezen wat hij wou drinken: een grote of een kleine whisky. Het werd een kleine, maar dat bleek toch nog zo'n derde van een bierglas te zijn. En het bleef niet bij die ene.

Tijdens de daaropvolgende les kwam directeur Meysen een kijkje nemen en schreef in het stageverslag: "een zeer geanimeerde les...". Geen wonder dat Herman na de studies onmiddellijk in Don Bosco kon beginnen. Aanvankelijk was hem een halftijdse betrekking beloofd, maar in september had hij meteen een full time.

Andere bezigheden

Naast het schoolwerk had Herman natuurlijk nog andere bezigheden. Hij voetbalde bij S.K. Kampenhout en was op zijn 16e zelfs doelman van de eerste ploeg. Ooit kwam zelfs een delegatie van Anderlecht naar hem kijken, maar zijn lengte was een probleem: een doelman moest minstens 1,80 m zijn.

Vanaf zijn studententijd was Herman ook erg betrokken bij de jeugdclub "Ratjetoe" in Veltem. Hij organiseerde er o.a. mee een kleinkunscircuit. Eén van hun gekendste gasten was Urbanus, die nog geboekt werd voor 3750 fr. Dat was tijdens de pauze van het Humorfestival in Heist. Toen Urbanus diezelfde avond dat festival ook won, liep de prijs meteen op tot 10000 fr.

Toneelmicrobe

Tijdens het laatste jaar van het regentaat sloeg ook de toneelmicrobe toe. Herman speelde zijn eerste stuk bij de toneelkring "Plagiaat" in Relst.

Hij speelde er jaren, tot hij overstapte naar de K.A.T. in Keerbergen.

Toen hij in Don Bosco begon als leerkracht, was Willy Wuyts daar al met jongerentoneel bezig. Die vroeg hem om mee te helpen.

Herman herinnert zich nog levendig de eerste opvoering. Het decor was gemaakt van panlatten en isomo, dit om gewicht te sparen, doch dat liet nogal te wensen over. Uiteindelijk werd al het hout dat in de school te vinden was gebruikt om het decor te verstevigen en was het zo zwaar dat het zelfs met 10 man niet meer te tillen was.

Op de première waren Herman en Willy zo nerveus dat geen van beiden het startsein durfde geven. Het was uiteindelijk klanktechnicus Ludo Vleugels, de enige professional die was aangeworven, die de band startte en daarmee heel de zaak in beweging bracht. Dat is echter lang vervlogen tijd. Ondertussen werd de jeugdtoneelkring Studio 6 opgericht en werden er al zo'n slordige 30 stukken gespeeld op de school.

Het leraarstoneel is ook voor Herman iets nieuws. De aanzet ertoe werd gegeven tijdens het feest van Don Bosco, toen enkele leraars een schimmenspel opvoerden. Toch werd nog een tijdje gewacht alvorens het erop te wagen. Vooreerst was er de nood aan een geschikte zaal en bovendien kost het heel wat energie, want eigenlijk moet er een heel nieuwe toneelkring opgestart worden. Herman is echter tevreden over de steun die hij krijgt.

Dansen en... 8 maanden en 30 dagen

Dat een groot deel van Hermans leven rond Don Bosco draait wordt nog maar eens onderstreept door het feit, dat hij er ook zijn echtgenote Marie-Anne De Preter leerde kennen. Zij was het jaar na hem in Don Bosco begonnen. Toch duurde het nog meer dan drie jaar voor er wat van kwam.

Dat was meer bepaald tijdens de opendeurdagen. Er werd toen nog gedanst in het Bolsegment. Herman was naar eigen zeggen al bij de eerste dans verkocht. Een jaar later huwden ze en 8 maanden en 30 dagen later werd Stijn geboren. "Maar," zegt Herman, "het was een schrikkeljaar". Van timing gesproken. Later werd de familie vervolledigd met Michaël en Tine.

Herman geeft nog altijd graag les, ook godsdienst. Geloven is erg belangrijk voor hem. Ook vind hij het belangrijk buiten de lessen met leerlingen bezig te kunnen zijn, in Studio 6 bijvoorbeeld. Gewoon "uren kloppen" zou hij niet kunnen. De volgende twee jaar wil hij het echter wat rustiger aan doen. Op de tafel staat een maquette van de toekomstige woning. 1990 zal nog een druk jaar worden.

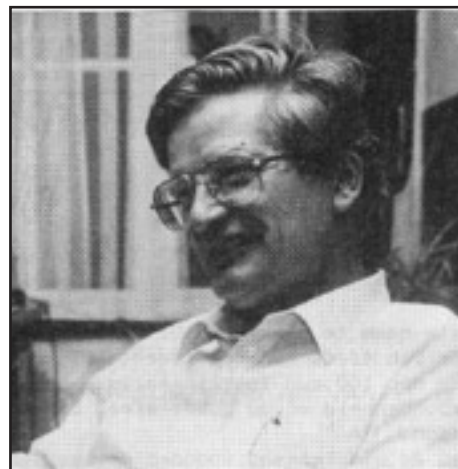
Armand Claeys & Albert Debakkere

Uit Don Boscoop - herfstnummer 1990

Waar is de tijd dat we in '62 met 24 de eerste klas vormden van het Don Bosco College? Mensen toch, in die pas bepleisterde lokalen en tussen stapels wasbekkens hebben we een pure pionierstijd meegemaakt! Maar daarover later wat meer... In zo'n tijd leer je figuren kennen die je nooit meer vergeet. Mensen die met tonnen energie een zekere orde en regelmaat in die kersverse school wilden scheppen; bijna als een Mozes die dat jonge volkje wegwijs maakte in die "school-van-belofte".

Peetvader

Armand Claeys kan men dan ook een soort "peetvader" van Don Haacht noemen. Om deze reden trok het team van de Oud-Leerlingenbond naar Don Bosco Halle waar hij als werkplaatsleider en econoom is tewerkgesteld. Maar het beheer van de keuken en het zwembad vindt hij niet zo meteen kolpjes naar zijn hand en laat dit wijselijk aan anderen over.

Flikkerkoorts

Albert Debakkere is er godsdienstleraar in de 6de en 7de jaren en is verder bezielde door de moderne "flikkerkoorts" die "computerwetenschap" heet. Albert houdt van gezelligheid en zo is het in Halle de gewoonte om elke "ontvangst" of "vergadering" rijkelijk met porto of sherry te wijden; doch sinds het begin van dit schooljaar heeft hij daartoe nog niet veel gelegenheid gekregen. Altijd was er iets anders te doen.

"Chrisje-van-het-secretariaat" heeft bij hem blijkbaar een voetje voor, want hij vraagt geregeld hoe het nu met haar is. O.K., knikken we en hij is tevreden.

Over administratie en een bedwelmende radiator...

Armand "lokt" ons naar zijn bureau waar twee grote schotels met belegde broodjes en een voorraad triple trappist, fruitsap en verder taart en koffie uitgestald staan.

In zijn bekende stijl en met dat eeuwige, heilige vuur vertelt hij honderduit: computerprogramma's voor de stockage, een hoog technisch procédé dat aan de K.U.L. wordt uitgetest om werkstukken te vervaardigen, bevoegdheden en concordantietabellen voor leerkrachten technische vakken... Een vloed van gegevens die hij niet zonder fierheid over ons uitgiet.

Maar dat hij ook voor de Oud-Leerlingenbond een kei in administratie is, bewijst hij met een aantal bladen waarop erg gedetailleerd de oud-leerlingen van Don Bosco Haacht staan die de voorbije jaren ofwel "uit het zicht zijn verdwenen" ofwel reeds overleden zijn. Hun naam, datum van overlijden staan netjes genoteerd.

Op zo'n moment voel je wel dat er in al die jaren spijtige zaken zijn gebeurd die je niet voor mogelijk achtte. 30 jaar Don Bosco Haacht is inderdaad een hele geschiedenis. In het bureau begon na een tijdje een "adembenemende" sfeer te groeien. Letterlijk dan: Armand had in één van zijn creatieve bevestigingen de radiator van zijn kamer in een "fris" kleurtje geschilderd. Nadien had hij de verwarming wat hoger gedraaid en het gevolg was dat de kamer nu meer en meer bedwelmend werd. Rivieren koffie hielpen niet veel en uiteindelijk vatte iemand de euvele moed op om Armand te vragen of het venster niet even open mocht. De buitenlucht was meteen een hele verademing!

Veel te mooi

Samen met het slinken van de voorraad broodjes en taart verstreek ook onze tijd van deze "Ten Huize Van...". Bij het afscheid speurden we nog even rond of we nergens Albert konden opmerken, maar... tevergeefs. Er zal weer iets anders tussengekomen zijn, maar wees gerust, Albert: we zullen het Chrisje-van-het-secretariaat zeker vertellen dat je 't goed stelt ginder in Halle.

Luister samen naar Clouseau en naar de Vlaamse Top 10 die je op CD van de Oud-Leerlingenbond hebt gekregen. Drink er samen een porto of een trappist bij en denk samen met Eric Van Neygen en Sanne dat die 30 jaar Don Bosco inderdaad "Veel Te Mooi" waren... Prosit, Albert en Armand... Op de volgende 30 jaar.

Na 10 jaar kon E.H. Ceustermans zeker een vertrouwd figuur in Don Bosco genoemd worden. Het salesiaanse reglement wil echter dat men na een dergelijke periode overgeplaatst wordt en dat gebeurde afgelopen zomer ook met E.H. Ceustermans. Hij wordt als directeur van het college opgevolgd door E.H. Jackers. Het "Ten huize van..."-team overviel de nieuweling op zijn kamer en kwam zo het volgende te weten.

Jeugdijaren

E.H. Jackers is een Limburger. Hij werd geboren te Val-Meer bij Tongeren als tweede van vier kinderen. Op jonge leeftijd - hij was toen dertien-veertien jaar - ontvielen hem op een korte tijdsperiode zijn beide ouders. De kinderen werden in verschillende pleeggezinnen ondergebracht.

Rond die tijd reisde een zekere pater Gielen, een salesiaan van Helchteren, al liftend in Limburg rond en kwam ook bij het gezin terecht. Het resultaat was dat E.H. Jackers en zijn broer op internaat konden in Hechtel.

Wat hem bijblijft is dat hij er zich vanaf het eerste moment thuis voelde. Het verschil met het vrij repressieve seminarie waar hij vandaan kwam, was dan ook zeer groot. Hij herinnert zich nog goed hoe een salesiaan tijdens het middagspel zijn toeg uittrok, zijn broekspijpen oprolde en mee begon te voetballen.

Tweede thuis

Don Bosco werd zijn tweede thuis. De familiale sfeer en de vele activiteiten zoals de fanfare, het koor, toneel, nachtspel, pannekoekenbak en meerijden met de tanks van Leopoldsburg droegen daar zeker toe bij.

De prettigste herinnering aan deze periode is voor hem het bouwkamp in Oostenrijk, waar ze gedurende drie weken gebouwen gingen herstellen. Ook in de eigen school gingen de leerlingen tijdens de vakanties helpen bij verbouwingen.

Over zijn verblijf in Hechtel zegt hij : "Toen moeder stierf heb ik tegen God gevloekt als een ketter. De salesianen hebben die vloek afgezwakt door daden, niet door woorden." De salesianen en de sfeer in Hechtel hadden in elk geval op hem een grote indruk gemaakt en na veel nadenken besloot hij om zelf salesiaan te worden.

Na de retorica verliet hij dan ook Hechtel voor een jaar noviciaat en een jaar filosofie in Groot-Bijgaarden. Op dat moment werd te Leuven het CKS (Centrum voor Kerkelijke Studiën) opgericht, een gezamenlijk initiatief van meerdere kloosterorden. E.H. Jackers kon er terecht voor zijn tweede jaar filosofie. Daarna volgden twee jaar kandidatuur wijsbegeerte en letteren, één jaar stage in Zwijnaarde, vijf jaar theologie en zes jaar doctoraat. Ondertussen was hij ook gedurende zes jaar assistent-van de novicenmeester. Nog voor hij zijn doctoraatsthesis verdedigd had, werd hij reeds aangesteld als studieprefect in Hoboken. Het was een mooie periode, want hij had een centrale functie tussen de leerlingen en hij hield van de Antwerpenaren.

Vele interesses

Na vier jaar werd hij directeur van de opleiding filosofie in Heverlee. Hoewel hij met een zwaar hart wegging in Hoboken, bleek in Heverlee alles wel mee te vallen. Naast zijn taak als directeur gaf hij in die periode ook nog les in Haacht, aan het CKS en aan het regentaat in Heverlee. Nu hij directeur van het Haachtse college is geworden, blijft hij trouwens nog gedurende twee uur per week les geven aan het CKS.

In Haacht voelt hij zich ondertussen al goed thuis. Hij ondervindt er geen onwil en de leerlingen worden door hem als "rustig en goed" bestempeld. Hij is iemand die niet graag verhuist, maar vindt dat het tot nu toe overal best meeviel.

Met de oud-leerlingen had hij het beste contact in Hoboken. Zijn grootste voldoening was en is door oudleerlingen gevraagd worden om hun huwelijk in te zegenen of hun kindjes te dopen.

Voor de toekomst hoopt hij maar één ding: niet te verdrinken in wetten en administratie. Hij wil in zijn school opkomen voor de minst bedeedden. Hij vindt dat wanneer dit niet meer kan, de salesianen beter de boeken sluiten. En stilletjes voegt hij er nog aan toe "En de Provinciaal moet niet te rap komen met een overplaatsing".

Karina Deklerck

Uit Don Boscoop - lentenummer 1992

Het gehucht Grootlo, gekneld tussen Keerbergen, Schriek en Tremelo, heeft landelijk karakter dat in onze contreien vrij zeldzaam wordt. Die indruk laat het toch op ons na wanneer we er op een warme juni-avond Karina Deklerck opzoeken. Marc heeft van Karina een plannetje meegekregen en loodst ons feilloos door de veldwegen naar het smalle, doodlopende deel van de Kapelstraat. We stoppen bij nummer 17.

"Rustig." mompelt Marc als we uitstappen. Alsof ze op dat sein gewacht hebben, start de buurman zijn bijzonder lawaaierige grasmachine, terwijl bij de andere buur de honden een wanhopige poging doen tot het imiteren van een minstens vierstemmig strijdkoor.

Karina toont ons de mooi aangelegde tuin. Marc Pauwels doet een poging om ons te imponeren met zijn kennis over planten en gezien onze beperkte kennis van Latijnse plantennamen, lukt het hem ook aardig om indruk te maken. Gelukkig realiseert hij zich tijdig de reden van onze komst en besluit wijselijk Karina aan het woord te laten.

Mini-taalstrijd

Karina werd geboren te Roeselare hoewel haar ouders in Oudergem woonden. Moeder keerde echter voor haar beide bevallingen naar de heimat terug. Karina heeft één zus die twee jaar ouder is. Vader was rijkswachter in Oudergem.

Karina ging naar een tweetalige kleuterschool en leerde op die manier van jongsaf Frans. Toch beleefde ze op de speelpleinen vaak een "taalstrijd", want wanneer er kampen gemaakt werden, ging dat altijd tussen Frans en Nederlandstaligen. Karina vindt van zichzelf dat ze een "braaf kind" was. Dat kon ook niet anders, want de ouders waren vrij streng.

Internaat

Toen ze zes was, verhuisde het gezin naar de omgeving van het Park van Woluwe, waar de ouders gebouwd hadden. Moeder werkte ondertussen als secretaresse bij Goodyear in Diegem. De humaniora startte Karina aan het Maria Regina-Instituut te Oudergem, maar na drie jaar verhuisde ze naar het internaat van het Heilig Hart te Heverlee. Ze geeft toe dat ze zich uit de meisjesboekjes als "Tiny in het internaat" wel een romantischer beeld van het internaatsleven had gevormd. Ze herinnert zich nog een heleboel dingen uit die tijd: de grote slaapzaal waar elk meisje haar "chambrette" had, hoe ze over de wanden in mekaars chambrette kropen, de meisjes uit de armere gezinnen die moesten helpen in de keuken om te mogen studeren en die in afzonderlijke ruimtes moesten leven, hoe ze een stuk taart gingen jatten uit de bakkerij van de school en dat kinderlijk angstig opaten omdat er anders toch niets te beleven viel...

Dierenarts?

Na de humaniora wou Karina veearts worden. Geen stadsdierenarts voor katten en grasparkieten, maar een echte veearts die op het platteland de koeien en het andere vee genas. Het werd haar echter sterk afgeraden omdat men vond dat een vrouw dat fysisch niet aankon. Het werd dus regentaat Nederlands-Engels-Godsdienst.

Karina had gehoopt op "kot" te mogen, maar dat zagen haar ouders niét zitten. Ze bleef dus op het internaat. Ondertussen was het gezin naar Schriek verhuisd. Karina en haar zus waren razend om die beslissing; ze moesten immers hun hele vriendenkring achterlaten. Achteraf heeft ze wel de rust in de omgeving leren waarderen. De aanpassing verliep soms stroef. Ze verstond het plaatselijke dialect niet want ze was gewend A.N., de internaatstaal, te spreken.

Uitgaansleven

Hier zette Karina haar eerste schuchtere stappen in het uitgaansleven. De zaterdagmiddag ging ze met haar zus zagezegd wandelen om dan tegen zeven uur naar de mis te gaan. Dat wandelen beperkte zich tot de weg naar dancing Bingo in Tremelo. Rond dat tijdstip was er meestal geen mens in de dancing en onder hun tweetjes dansten ze tot ze nat van het zweet naar de mis moesten.

Mettertijd vormden ze een groepje waarmee ze uitgingen.

Geen ezeltje...

Zo leerde ze ook haar echtgenoot Mark Iwens kennen. Ze trouwden twee jaar later, in 1977 en gingen in Mechelen op een appartement wonen. Het was er best gezellig: het huis zat altijd vol volk, al het eten werd in de frietketel klaar-gemaakt en ze dachten werkelijk een ezel te hebben die "geld gaf". Na twee jaar merkten ze dat ze nog nergens stonden en beterden hun leven, vooral voor hun dochtertje Dorien, die toen pas geboren was. Ze gingen in een klein huisje in Tremelo wonen.

Ondertussen kon ze, na heel wat interims, in Don Bosco aan de slag, eerst als vervangster voor Herman Moons, die zijn legerdienst vervulde, later in een openstaande betrekking. Ze woonden nog op verschillende plaatsen voor ze acht jaar geleden in Keerbergen hun eigen huis bouwden.

Reizen

Karina houdt van reizen. Ze gaan vaak naar het Zwarte Woud omdat ze graag wandelen. Australië en de Scandinavische landen staan nog op het verlanglijstje.

"En daar wil ik niet mee wachten tot mijn pensioen..." benadrukt ze.

Sinds de oprichting van de Don Bosco-school in Haacht is het er een komen en gaan van salesianen geweest. Van de pioniers zijn er slechts enkele overgebleven. En als er één is die door waarschijnlijk alle leerlingen en oud-leerlingen gekend is, dan is het wel Louis Milis, voor de leerlingen "Lowieke-van-de-keuken". Het "Ten huize van"-team vond het dan ook de hoogste tijd om hem eens op te zoeken. Rendez-vous dus op zijn kamer die, hoe kan het ook anders, naast zijn vertrouwde keuken ligt.

Jeugdjaren

Louis werd op 2 april 1919 geboren te Herselt, als eerste van een gezin dat met vijf kinderen zou gezegend worden. De ouders waren landbouwers en hadden een boerderij in de dorpskom van Herselt.

Omdat uitbreiden er op die plaats niet in zat, verhuisde het gezin twee jaar later naar Houtvenne waar Louis naar de kleuterschool ging. Toen hij zes jaar was, werd er opnieuw verhuisd, dit keer naar Wiekevorst.

Vanaf zijn 12de moest hij echter mee op het land werken. Ze kregen dan seizoenverlof van april tot juli. De grote vakantie liep van 1 augustus tot 15 september. Het zesde leerjaar heeft Louis vier keer gedaan. De school had immers maar drie graadklassen en men moest toen tot 14 jaar naar school gaan. Meer zat er ook niet in, want men beleefde de crisis van de jaren '30 en dat betekende armoede ondanks het harde werken van de ouders. Ontspanningsmogelijkheden waren er weinig, eigenlijk alleen het kaartspel. In 1937 werd echter de Boerenjeugdbond, de BJB, opgericht. Louis was vanaf het begin lid en heeft hieraan duidelijk ook de beste herinneringen. Hij vertelt over de uitstappen en het jaarlijks zomerfeest.

2de Wereldoorlog

Bij het begin van de 2de Wereldoorlog werd Louis opgeroepen naar het hoofdkwartier van het leger in de buurt van Roeslare. Omdat hij echter afgekeurd was, mocht hij terug naar huis. Door het oprukkende Duitse leger, geraakte hij echter pas na heel wat omzwervingen terug in Wiekevorst. De rest van de oorlog bracht hij thuis door, waar ze gelukkig van het meeste oorlogsleed gespaard bleven.

Kennismaken met Don Bosco

Aanvankelijk kende Louis Don Bosco niet. Hij kwam ermee in contact door pater Luyten, een salesiaan uit Wiekevorst die één keer per jaar naar huis kwam. De pastoor wist van Louis' plannen om in het klooster te gaan en zo kwam pater Luyten bij hem terecht. Louis geeft toe dat het geen gemakkelijke beslissing was. Hij moest zijn vader met al het werk op de boerderij achterlaten want zijn broer zat in het leger en zijn zussen trouwden. Bovendien was hij al 26 jaar en was hij bang voor de schande terug te moeten keren wanneer hij zou merken dat het niet lukte.

Toch zette Louis de stap. Op 24 augustus 1946 trad hij officieel in te Groot-Bijgaarden. Na het noviciaat werd hij portier. In januari 1949 werd hij naar Herent gestuurd om er de keuken te doen. In augustus van datzelfde jaar werd het jongenstehuis naar Vremde overgebracht. Louis startte er zijn loopbaan als kok.

Er waren echter nog talrijke andere werkjes. Eén van Louis' bezigheden bestond erin de gekregen fietsen rijklaar te maken. Concreet betekende dit meestal met de ene fiets de andere repareren. Na 12 jaar werden de gebouwen te klein en werd een nieuw complex gebouwd. Men dacht dat het werk er voor Louis te zwaar zou worden en daarom werd hij in augustus 1961 naar Haacht gestuurd, waar een nieuwe school opgestart werd. Het werk werd er echter niet minder zwaar op, want hij moest opnieuw van nul af aan beginnen. Poetsen, winkelen en koken, het behoorde allemaal tot zijn taken.

Ondertussen is Louis al meer dan 30 jaar in Haacht en hij wil er graag blijven. In de keuken heeft hij nu een vaste hulp. Een vastgelegd menu heeft hij niet, hij kookt wat er is en zorgt voor voldoende afwisseling. De enige constante zijn de frieten op woensdag. Daarvoor moet je rustig kunnen eten, vindt Louis, en door de vrije namiddag kan dat ook.

Een kok kan je natuurlijk niet verlaten zonder zijn lievelingsgerecht te kennen. „Rode kool met spek,“ zegt hij zonder nadenken, „maar men wordt wel kieskeuriger als men ouder wordt.“

Hubert Buyens

Uit Don Boscoop - zomernummer 1993

De slogan "Eigen volk eerst" hebben wij niet uitgevonden. Misschien heeft het toch wel een beetje meegespeeld in de keuze van ons volgende "Ten huize van..."-slachtoffer. Die is immers sedert mensenheugenis penningmeester van onze bloedeigen Oud-Leerlingenbond.

Jeugd

Hubert kwam ter wereld in de kraamkliniek van Leuven op 4 mei 1954. Hij was de tweede van drie zonen. Hij beweert dat zijn moeder geluk had : geen lelijke dochters, alleen schoondochters. De ouders woonden te Wakkerzeel. Vader was tuinier in de tuinbouwschool van Vilvoorde en' kweekte daarnaast nog zo'n 5.000 kippen voor COVEE.

Schooljaren

Hubert ging naar de kleuterschool bij de zusters in Wakkerzeel en daarna naar de Gemeentelijke Lagere School. Vanaf het zesde leerjaar moest hij echter naar het internaat van de Jozefieten in Leuven. Met het woord "gevangenis" maakt hij meteen duidelijk dat hij het er niet onmiddellijk naar zijn zin had.

Na de vijfde moderne verhuisde hij dan ook naar het derde jaar mechanica in Don Bosco Haacht. Hij had het er duidelijk meer naar zijn zin, ook al ging alles er niet altijd even gemakkelijk. Hij moest immers meteen draaien en dat had hij zelfs nog nooit van dichtbij zien doen. Hubert schakelde probleemloos over op de A2. Hij was naar eigen zeggen immers vrij handig en had een goede leermeester aan Maurice De Potter. Naast de gewone lessen waren er ook de klassieke karweien als het nivelleren van de speelplaats en het leggen van asfalt.

Speciale hobby's had Hubert niet. Wel was hij van zijn achtste bij de Chiro, waar hij ook vijf jaar leider was.

Marie Thumas

Na het laatste jaar in Don Bosco probeerde hij de AI bij De Nayer in Mechelen. Dat lukte niet en hij besloot te gaan werken. Hij werd mechaniker bij het toenmalige Westland (het huidige EMG) in Tildonk. Daar was echter te weinig werk zodat hij al in februari zijn ontslag kreeg.

Hij verhuisde naar Marie Thumas in Leuven. Daar was hij verantwoordelijk voor het onderhoud van de landbouwmachines. In de winter moesten de machines gereviseerd en onderhouden worden, vanaf half juni zat Hubert op het veld waar de machines aan het werk waren, vooral bij de erwtenoogst. De chauffeurs waren meestal jobstudenten, Hubert deed alleen het onderhoud. Het waren weken van soms 120 tot 130 uren en slapen in de bestelwagen.

Legerdienst

In oktober moest hij naar het leger. Hij kreeg een opleiding tot chauffeur in Heverlee. Die opleiding had normaal gezien twee maanden moeten duren, maar het was de periode dat soldaten ingezet werden om de landbouwers te helpen en in plaats van sluipe oefeningen te doen, moest hij gaan aardappelen rapen en witloof trekken. Na twee maanden moest hij naar de eenheid van Werl, waar hij warempel onze voorzitter Marc Pauwels tegen het lijf liep. Veel moest hij daar niet doen: per dag één vrachtwagen smeren met drie man. Om de acht weken was hij ook twee weken chauffeur, onder meer om onderdelen van de HAWK-raketten weg te brengen.

En weer naar Don Bosco...

Na het leger kwam hij terug bij Marie Thumas terecht, maar in december vroeg Armand Claeys hem om in Don Bosco als studiemeester de administratie te doen in het werkhuis.

Hubert moest niet lang nadenken. Thuis had men niet zo graag dat hij bij Marie Thumas werkte en hij zag zichzelf dat werk later als gehuwde ook niet meer doen.

Zo kwam Hubert ook snel in contact met de Oud-Leerlingenbond. Armand Claeys vroeg hem naar een algemene vergadering te komen en vanaf 1977 doet hij de verzending van „Don Boscoop“, waarbij gans de familie helpt („Kinderarbeid,“ mompelt dochter Lieve).

Hij houdt ook het adressenbestand bij en volgt de werkaanbiedingen op die in de school toekomen. Daarnaast is hij ook nog penningmeester. Hij zoekt trouwens nog een geschikt computerprogramma voor zijn adressenbestand.

Gezinsleven

Hoe Chris, zijn vrouw, haar intrede in zijn leven maakte, wil hij ons niet meteen duidelijk maken. Hij beweert dat hij in zijn jeugd weinig interesse voor het vrouwvolk betoonde, maar een foto van de kleuterklas bewijst dat hij toen al achter Chris zat. Letterlijk dan.

Ze trouwden in augustus '77. Samen konden ze een koningswens realiseren : eerst een dochter, Lieve, en dan een zoon, Wouter. Zes jaar woonden ze te Wespe-laar "op den avenue" tot ze te Wakkerzeel bouwgrond vonden.

Hobby's?

Huberts hobby is eigenlijk de sport van de kinderen: voetbal. Lieve speelt te Wakkerzeel, Wouter te Werchter. Ook zijn tuin en de kippen krijgen de nodige aandacht. Aan reizen heeft hij geen behoefte, hij is graag thuis.

Traditiegetrouw informeerden wij ook nog naar Huberts toekomstplannen, maar toen hij die uit de doeken wilde doen, kwam Chris uit de keuken met iets wat ons meer interesseerde. Het heette "Terramitsoe" of zoiets. 't Zal wel verkeerd geschreven zijn, maar 't was verdraaid lekker.

Harry De Ceulaer

Uit Don Boscoop - winternummer 1994

Het steeds stijgende leerlingenaantal in de school leidde er vorig schooljaar reeds toe dat Paul Jacobs in de Middenschool als onderdirecteur kon aangesteld worden. Ook in het ASO werd nu de kaap van de 600 leerlingen overschreden zodat men ook hier een onderdirecteur mocht aanstellen. De keuze viel op Harry De Ceulaer. Een goede reden dus om van hem het volgende slachtoffer te maken van het onverbidde "Ten huize van..."-team.

Verhuizen en nog eens verhuizen...

Harry werd te Leuven geboren, thuis in de Sint-Jacobsparochie, net zoals zijn collega-onderdirecteur Paul Jacobs trouwens. Hij was de middelste in een gezin van vijf. Vader was vrijgestelde bij het ACV. Dat werk vereiste dat hij steeds in zijn werkgebied ging wonen en daardoor moest het gezin enkele keren verhuizen.

Toen Harry nog zeer klein was, kwamen ze naar Haacht wonen. Harry ging er één jaar naar de gemeenteschool. Toen was het opnieuw verhuizen geblazen, dit keer naar 'de wijk' in Haacht-Station. Zijn lagere schooltijd laat nog veel herinneringen na, maar vooral de donderwijzers, de "Grote en de Kleine Meester" blijven in zijn geheugen gegrift.

Humaniora

Daarna volgde de Grieks-Latijnse afdeling in het Sint-Pieterscollege in Leuven, waar de Haachtse deken Heylen op dat moment directeur was. Hij zat er samen in de klas met Luc De Coster, die ook - net als hij - geschiedenisleraar in Don Bosco Haacht werd. Van de school herinnert hij zich verder nog de bijnamen van de leraars, zoals 'de Snep' en de kleine speelplaats waar ze 'zjé' (een kaatsspel in de aard van squash) speelden tegen de muren.

Een gezin stichten...

Na de humaniora trok Harry naar de Leuvense universiteit om er moderne geschiedenis te studeren. Daar leerde hij ook zijn vrouw Marieke kennen. Ze trouwden in 1971 en gingen te Kessel-Lo wonen. Ondertussen werkte hij wel al van in 1969 in Don Bosco.

Leden van de school-rockgroep "The Dragons" hadden hem erop attent gemaakt dat de betrekking van de beruchte 'Dizzer' vrijkwam.

Het gezin werd met vijf kinderen gezegend: Steven in 1972, Eefje in 1974, Win in 1978 en ter afronding een tweeling, Maarten en Wouter in 1981.

Jeugdbeweging

De jeugdbeweging nam een belangrijke plaats in Harry's leven in. Hij was er echter pas laat aan begonnen omdat hij in zijn kindertijd een vrij zwakke gezondheid had. In de 6de Latijnse sloot hij aan bij de KSA in het Sint-Pieterscollege. Dat was een jeugdbeweging die alleen binnen de school activiteiten organiseerde. Dat gebeurde voorla binnen, op de grote zolders van de school.

Eén jaar later sloot hij ook aan bij de jong-verkenner van de scoutsgroep van Haacht-Station. Hij bleef zeer lang bij de scouts. Na de verschillende afdelingen doorzwoomen te hebben, werd hij leider, eerst bij de jong-verkenner, later bij de voorstam. De laatste groep gaf hem trouwens de meeste voldoening. Later werd hij achtereenvolgens voorstamleider bij het district, groepsleider en gouvcommissaris voor Oost-Brabant. In die hoedanigheid werkte hij ook mee aan de opbouw van de gemeenschappelijke structuur van VVKS en VVKM tot VVKSM.

Gedurende 10 jaar organiseerde hij ook de jaarlijkse herfstontmoetingen in 'De Kluis' te Sint-Joris-Weert. Voor hem waren het de tofste ervaringen. Heel wat bekende Vlamingen passeerden er de revue, o.a. volksvertegenwoordiger Marc Van Peel en ook Walter Capiou. Die was toen adjunct-verbondscommissaris leidersvorming en presenteerde er altijd de slotshow. Ook aan tafel viel er met hem altijd wel plezier te beleven.

Terug naar Haacht-Station

In 1980 kwam Harry opnieuw naar Haacht-Station wonen, in het huis van zijn ouders die ondertussen terug naar Leuven getrokken waren.

Harry heeft vele hobby's. Hij werkt graag in de tuin, iets wat hij nodig heeft om tot rust te komen. Ook de verbouwingen aan het huis zijn voor een groot deel eigen werk: de vloer, het plafond, de plaatsing van de ramen...

Hij werkt graag achter de schermen mee aan toneelvoorstellingen en deelt met zijn vrouw de passie voor boeken en rondtrekken met de tent.

Koken

Hij kookt ook graag. Tijdens de eetdagen is hij steeds de frietenbakker van dienst en ook het eindejaarsfeest van de leerkrachten wordt door hem verzorgd. Daarvoor krijgt hij wel de nodige assistentie van een 'selectief vrouwenclubje', zodat insiders spreken van "Harry and his girls".

Hoewel deze manifestatie met de nodige geheimzinnigheid omgeven wordt, kan er toch een anekdote af.

Tijdens één van die feesten had op een gevorderd uur het duo Désiré Silverans-directeur Kerkhofs besloten de manifestatie op te vrolijken met een accordeon-trompetconcert. Dat viel duidelijk niet bij iedereen in de smaak en het kwam zover dat Herman Moons servetten in de trompet van directeur Kerkhofs stopte. Die was zich van geen kwaad bewust en speelde verder, daarbij steeds roder en roder aanlopend, uiteraard tot groot jolijt van de aanwezigen.

Nieuwe uitdaging

De functie van onderdirecteur is een nieuwe uitdaging voor Harry. Nochtans gaf hij graag les en ook de pedagogische begeleiding waarvoor hij de laatste jaren vrijgesteld was - hij was de afgelopen acht jaren ook inspecteur-begeleider - lag hem wel. De nieuwe job brengt alleszins meer werk met zich. Momenteel is het nog wat aftasten wat kan en wat niet, maar hij probeert toch een goed contact te houden met de leerkrachten en met de leerlingen.

Omer Bossuyt

Uit Don Boscoop - herfstnummer 1994

Het is bij de salesianen gebruikelijk dat een kloosteroverste maar 6 jaar op dezelfde plaats blijft. Hierdoor moest recent weer afscheid genomen worden van Frans Pottie. Hij werd opgevolgd door Omer Bossuyt. Het is natuurlijk even gebruikelijk dat de nieuweling aan de tand gevoeld wordt door het "Ten huize van"-team. Blijkbaar begint dit in salesiaanse kringen een ernstige reputatie te krijgen, want we worden begroet met : "Ik ben het slachtoffer."

Gekocht met de laatste bonnekes van de oorlog...

Omer werd geboren te Vichte op 24 april 1945. De bevrijding was net voorbij en vader beweerde altijd 'dat hij gekocht was met de laatste bonnekes van de oorlog'. Hij was de 6de in een gezin van 8 kinderen.

Vader was wever en had een klein bedrijfje met 16 weefgetouwen.

Er werden vooral meubelstoffen en zijde geweven. Moeder had het kleine kruidenierswinkeltje dat ze geërfd hadden, omgebouwd tot een mooie stoffenwinkel. Er werden echter niet zoveel stoffen uit de weverij verkocht, wel modestoffen voor de naaisters uit de buurt. Die bedrijvigheid thuis betekende natuurlijk ook dat de kinderen regelmatig ingeschakeld werden. Stoffen inpakken, draden oprollen, stukken nakijken, getouwen kuisen,... het behoorde allemaal tot hun taken. Toch had vader ook bewust voor de jeugdbeweging gekozen. De vergaderingen van de K.S.A. in Vichte hadden prioriteit en ook voor andere activiteiten als vakantiecampen werd tijd gemaakt.

Schooljaren

Omer ging naar de lagere school in de gemeenteschool van Vichte. Voor het vierde leerjaar werd hij samen met zijn broer naar het tweetalig pensionaat te Amougies (Ronse) gestuurd. Toen dat echter rond Kerstmis ééntalig Frans werd, haalde vader hen er weg en werd de rest van de lagere schooltijd verder te Vichte afgewerkt.

Omer was niet meteen een hele brave jongen. Zo werden ooit moeders afkoelende potten appelmoes tot een brij herleid tijdens het kogelstoten met een kassei en schrok hij ook niet terug voor een sneeuwballengevecht 'met ingrediënten' met de jongens van de concurrerende staatsschool. Een andere keer maakten ze sluiptwegen in het hooiland van een boer. Die was zo kwaad dat de volgende dag niemand nog durfde melk te gaan halen. Maar Omer beklemtoont dat ze nooit baldadigheden gedaan hebben.

Voor het secundair onderwijs trok Omer naar het college te Waregem, zo'n 7 kilometer van Vichte. De collegetijd verliep vrij turbulent en dat resulteerde in een fikse onvoldoende in de 4de. Als strafmaatregel werd hij op internaat gestuurd naar Don Bosco-Kortrijk. Daar ging voor hem een andere wereld open. Het was in tegenstelling tot Waregem een kleine school - ongeveer 180 leerlingen - en ondanks het feit dat hij voor lange perioden van huis weg was, voelde hij er zich onmiddellijk thuis. De sfeer was er erg goed en er was veel sport en toneel. Hij zat er ook in de speelpleinwerking.

Roeping

Omer raakte sterk betrokken bij het werk van Don Bosco. Zijn roeping kwam dan ook niet als een donderslag bij heldere hemel. De omgeving was er immers zeer religieus en er werd zeer veel over roeping en engagement gesproken. In de poësis nam hij de beslissing, maar het was pas rond de eindejaarspenode in de retorica dat hij ook zijn ouders op de hoogte stelde. Van de 14 leerlingen in de retorica hadden 7 een religieuze roeping, 4 werden salesiaan.

In 1965 startte Omer in het noviciaat te Groot-Bijgaarden. Het was het laatste jaar dat daar een noviciaat ingericht werd. Voor hem was het een grote overgang. Hij was altijd zeer actief geweest en had nu nog weinig om handen. Van de 72 kg die hij woog in de humaniora ging hij naar 81 kg rond Kerstmis.

In 1966 volgde het 1ste jaar filosofie in Groot-Bijgaarden. Het was een prettig jaar want er kwamen ook een aantal Nederlandse studenten bij en dat zorgde voor de nodige rivaliteit. In dat jaar werd in Leuven ook het C.K.S. - het Centrum voor Kerkelijke Studies - voorbereid. Door het dalend aantal roepingen wilde men die hierin groeperen. Voor zijn 2de jaar filosofie werd Omer dan ook naar Leuven gestuurd. Het was een heel ander leven, vooral door de vele contacten die men er had. En het jaar 1968 in Leuven mogen meemaken, is natuurlijk ook een speciale belevenis.

Na dit 2de jaar werd hem de keuze gelaten om onmiddellijk een kandidatuur aan de universiteit te beginnen of eerst eenjaar stage te lopen. Omer koos voor dat laatste. Het werd de Bijzondere Jeugdzorg te Vremde. Het was een zwaar jaar want hij diende tegelijkertijd ook catechese te geven in Hoboken. Toch was hij blij dit gedaan te hebben want het hielp hem zijn studies te relativeren.

Er volgden 2 jaren kandidatuur pedagogie waarna hij, zoals dat gebruikelijk was, de theologie afwerkte : 3 jaar religieuze en morele wetenschappen. Toen hij na die 3 jaar de licentie pedagogie wilde afwerken, kwam hij in een totaal vreemde wereld terecht. Er was tijdens die 3 jaar zoveel veranderd dat hij maar moeilijk de aansluiting kon maken. In 1975, tijdens de 1ste licentie, werd hij ook gewijd. Uiteindelijk was Omer blij dat zijn studies gedaan waren. Hij was uiteindelijk ook geen salesiaan geworden om te blijven studeren. Toch bleef hij een halfjaar in Leuven om zijn thesis - over het salesiaans technisch onderwijs - verder af te werken.

Pelikaanstraat

Voor zijn 1ste opdracht werd Omer naar Brussel gestuurd, waar hij samen met Stan Provoost werkte aan een vluchthuisopvanghuis voor jongeren in de Pelikaanstraat. Hij bleef er 2 jaar en werd dan onderdirecteur in Woluwe. Na 4 jaar werd hij daar tot directeur aangesteld. Het was een bewogen periode want hij maakte er onder meer de invoering van het V.S.O. mee.

Toch was hij er zeer graag want hij had er veel contact met de leerlingen.

In 1989, toen hij er 6 jaar directeur was, werd hem gevraagd naar Genk te gaan. Het was een zware overgang om na 10 jaar school opnieuw in de Bijzondere Jeugdzorg te belanden. Eind september 1990 werd hij er echter al opnieuw weggeroepen om directeur te worden van de Don Bosco-Centrale te Woluwe, een functie die hij 4 jaar uitoefende. Omer was echter liever bij de jongeren. Zo kwam hij in Haacht terecht, waar men een kloosteroverste zocht die vertrouwd was met het schoolgebeuren.

Jong blijven

Omer voelt zich in Haacht reeds goed thuis. De leerlingen kennen hem ondertussen als degene die de fietsbanden herstelt als dat nodig is. Fietsen is trouwens zijn grote hobby.

In Woluwe organiseerde hij gedurende 10 jaar tijdens de vakantie fietstochten voor leerkrachten en leerlingen. Turijn, Rome en de Mont-Ventoux stonden o.a. op het programma. Ook hier wil hij proberen dit te organiseren. Omer wil zo lang mogelijk jong blijven door veel met jongeren te werken. Hij wil hier 6 jaar ten dienste staan op alle vlakken. Hij vindt dat hij hier gedropt werd in iets waar hij zelf geen verdienste aan heeft, maar waar vele mensen, salesianen en leken, hard aan gewerkt hebben. Hij drukt de hoop en het vertrouwen uit dat de school haar goede faam kan blijven behouden. "En dat ook de oud-leerlingen zich thuis mogen blijven voelen op school", besluit hij.

Als het werkwoord 'verleking' nog niet bestaat, moet het dringend uitgevonden worden. Het is immers het verschijnsel dat zich bij de directies van Don Bosco de laatste tijd voordoet. Na Wilfried Cockx in de Middenschool werd, ter vervanging van Jef Poelmans, ook in de technische afdeling een leek als directeur aangesteld. De keuze viel op Gérard Scholliers, voorheen leraar elektronica. Het "Ten huize van..."-team kon dus weer op pad, dit keer naar het landelijke Eppegem.

Stiptheid...

We zijn enkele minuten te vroeg. De versverse directeur neemt duidelijk zijn verantwoordelijkheden ter harte want echtgenote Agneta moet melden dat hij nog in vergadering is. We kunnen dus eerst kennismaken met zoon Christophe, dochter Nathlaie en de poes die de naam Chanel meekreeg en vandaag blijkbaar in een bijzonder luie bui verkeert. Van een directeur mag stiptheid verwacht worden en het is dan ook klokslag half 8 wanneer hij verschijnt.

Jeugdherinneringen

Gérard werd geboren te Aalst op 22 februari 1948. Hij heeft nog een zus die een jaar ouder is. Vader was aanvankelijk beenhouwer maar werd later veehandelaar. Het gezin woonde te Bambrugge, zo'n 10 kilometer van Aalst. Moeder was thuis ingetrouwd en zo woonde ook grootmoeder, die 93 jaar werd, en een tante onder hetzelfde dak. Gérard ging naar de kleuterschool te Bambrugge en daarna naar de lagere school te Erpe, waar tante les gaf. Het was een leuke tijd, waar Gérard zich nog veel van herinnert. Hij beschrijft het "boeraven", een spel met stenen en een blikken doos of hoe ze bij het ontstaan van de tv bij de beenhouwer naar Nonkel Bob gingen kijken. Voetbal was een grote hobby. Hij weet nog dat ze bij elke gewonnen wedstrijd 2 pinten kregen, bij verlies één pint en één om het verdriet te verdrinken.

Middelbare schooljaren

Het 6de leerjaar werd Gérard intern aan het Groot College te Aalst. Tante wilde immers dat hij Latijnse zou doen, maar hij zag dat minder zitten. Na een zware keelontsteking moest hij 3 weken thuisblijven. Daarna verhuisde hij naar de moderne aan het Klein College van Aalst, waar hij tot de 4de bleef. Tante had in die periode een vriendin wiens vriend een ingenieur was. Gérard had daar een enorme bewondering voor. Die lag dan ook aan de basis van zijn keuze om de A2 te gaan volgen. Tijdens het 5de jaar verloor hij zijn moeder en was het tante die zijn 2de moeder werd. Een jaar later sloeg het noodlot opnieuw toe. Vader overleed aan een hartaanval. Gérard viel toen in een grote leegte.

"Tot schrijfs"

Na de A2 volgde Gérard de A1 te Aalst. Hij had ondertussen ook Agneta leren kennen. De ouders van zijn beste kameraad hadden te Bredene een chalet gehuurd en omdat die kameraad zich verveelde mocht Gérard mee. In het chalet ernaast bleken 4 meisjes te logeren. Gérard mocht mee badminton spelen terwijl zijn kameraad foto's maakte. Hij stuurde de foto's op en kreeg een briefje terug dat eindigde met "Tot schrijfs". En van het één kwam het ander. Agneta was net te Leuven begonnen scheikunde te studeren, zodat hij maar eens om de 2 weken naar Eppegem mocht komen. Hun relatie was dan ook meer een steun dan een belemmering voor de studie.

Morse

Na het 4de jaar A1 dacht Gérard een lange vakantie te hebben, maar al half augustus kon hij via een tante van Agneta aan het werk bij AEG. Hij bleef er 3 jaar, maar volbracht ondertussen ook zijn legerdienst als KRO. Gérard wou daarvoor graag in de buurt van Eppegem blijven om te kunnen werken in het huis dat ze van de schoonouders gekregen hadden. Hij kreeg zijn opleiding bij de afdeling TTR te Vilvoorde. Daarna wer een examen georganiseerd en op basis van de resultaten mocht men kiezen waar men naartoe wou. Gérard werd pelotonscommandant van een peloton 'morse' te Mechelen. Na zijn legerdienst huwden ze.

Solliciteren in Haacht

Rond nieuwjaar moest hij voor AEG gaan werken aan de centrale van Langerlo bij Genk. Zo kwam hij dageijks voorbij Don Bosco Haacht. Don Bosco was voor hem geen onbekende want hij was al op de speelpleinen. Gérard besloot te solliciteren.

Hij herinner zich nog goed de eerste kennismaking. Toen hij vroeg de directeur te mogen spreken, legde de persoon aan de deur hem uit dat er meerdere personen die titel hadden. Toen bleek dat het die van de technische afdeling

moest zijn, luidde het antwoord: "Kom maar mee". De persoon leidde hem de speelplaats over en kroop tot Gérards stomme verbazing zelf achter het bureau. Het bleek directeur Meysen te zijn. Gérard kwam te weten dat er misschien een betrekking vrijkwam omdat men een afdeling elektronica wou oprichten.

Het bericht dat hij in Don Bosco aan de slag kon, kwam uiteindelijk van één van de directeurs bij AEG waarbij men vanuit Don Bosco informatie over hem gevraagd had. Hij diende alleen nog een gesprek te hebben met directeur Bouba.

Elektronica...

In september 1975 kon hij beginnen. Op dat moment werd echter de scholenstop ingevoerd zodat de plannen met de afdeling elektronica niet doorgingen.

Gedurende 8 jaar was Gérard klastitularis van 4EMb. In 1982 werd de afdeling elektronica dan uiteindelijk toch opgericht. Van die 1ste groep heeft Gérard veel deugd gehad. Hij vond het een prachtige klas en ging er 3 jaar mee op. Velen herinneren zich waarschijnlijk nog de Farnière-uitstap waarbij de hele klas getooid was in sweaters met de initialen '6Ea' terwijl Gérard fiermet het woord 'Coach' op de rug rondliep.

Eindwerken

Het eindwerk vond Gérard zeer belangrijk. Er werden heel wat uren aan besteed en ook buiten de lessen konden de leerlingen bij hem terecht om eraan te werken. Hij vindt dat de leerlingen die voor zo'n eindwerk hun normen hoger leggen, dit ook voor de andere vakken gaan doen.

Het leverde ook mooie anekdotes op.

Zo kwam een leerling, die als eindwerk een lichteffect maakte, op een morgen met slaapogjes de klas binnen met de opmerking: "Mijnheer, er is vandaag toch geen toets zeker. Ik heb gisteren mijn eindwerk afgewerkt en het was zo mooi dat ik er de hele nacht heb op liggen kijken." De klas kreeg die dag geen toets.

Kinderwens

1983 was een belangrijk jaar in het gezin. Sinds 1978 wisten ze dat ze moeilijk kinderen zouden kunnen krijgen en dat maakte hen machteloos. Ze hadden een 3-tal jaar een pleegkind dat in de week-ends bij hen kwam, maar door de invloed van de moeder waren er heel wat problemen en ging de jongen uiteindelijk terug.

Via kennissen van de schoonouders kregen ze toen het adres van een adoptiebureau in Nederland. Door de veranderde adoptiewetten kon dat hen niet helpen, maar het bracht hen wel in contact met een adoptiebureau in Antwerpen.

De weg was lang: 3 gesprekken met de psycholoog, bezoeken aan huis en een massa administratieve formaliteiten.

Uiteindelijk kwamen ze in contact met een Belgische zuster in Chili. Op 11 februari 1983 kregen ze telefoon dat er een meisje van 2.7 kg op hen lag te wachten. Op 23 februari vertrokken ze om Nathalie te gaan afhalen. Zoon Christophe komt van dezelfde plaats maar was 2 jaar toen ze hem ophaalden.

Harzerkanaries

In zijn vrije tijd had Gérard één grote hobby : de kweek van Harzerkanaries. Het is een soort die zingt met de bek toe en er worden zangwedstrijden meé georganiseerd. Gerard kwam ermee in contact bij een tante te Torhout en werd zelf lid van een club te Aalst. Hij bracht het zelfs tot keurmeester en kent nog alle melodieën. Het was echter een zeer tijdrovende bezigheid zodat Gérard ermee stopte. Een verstokt doe-het-zelver is hij nog steeds. Zo bouwde hij 4 jaar geleden eigenhandig een mooie ruimte bij aan hun woning zodat zijn tante bij hen kon komen inwonen. Helaas overleed tante voor het bouwwerk klaar was.

Ambitie

Gérard had nooit de ambitie om directeur te worden. "Daarvoor ga je niet in het onderwijs," zegt hij. Als informatica-coördinator kwam hij regelmatig bij directeur Poelmans en toen die meldde dat zijn opvolger een leek zou zijn, was dit een donderslag bij heldere hemel.

Bij het lezen van de brief voor eventuele vacatures die in de leraarskamer uithing, kreeg hij letterlijk een duwtje in

de rug om zijn kandidatuur te stellen. Op vraag van een aantal collega's heeft hij na een periode van bevraging en nadenken dan toch besloten om zijn kandidatuur te stellen. De steun die hij toen van velen heeft mogen ervaren, was de goede voedingsbodem om zijn taak aan te vatten.

Dat hij nu directeur is van zijn vrouw, scheidt bij buitenstaanders soms een wat rare situatie, maar beiden vinden het best één en ander strikt gescheiden te houden.

Toekomst

Als we naar zijn wensen voor de toekomst informeren, zegt hij na diep nadenken: "Dat alle personeelsleden van de 'technische met een gevoel van tevredenheid naar hun werk op school zouden mogen komen, zich er zouden goed voelen in hun taak, wat deze ook is."

Marc kent de weg hier goed. Dat beweert hij toch. Hij stuurt me langs veldwegen en een overweg waar een bordje "Alleen voor landbouwvoertuigen" niet zou misstaan. Kortom, niet het terrein waar mijn Peugeotje happig op is. Uiteindelijk komen we min of meer intact in Wezemaal, op de weg Wezemaal - Rotselaar. Commentaar van Marc: "We zullen straks deze weg maar nemen, want die is toch korter". Er zijn voor minder vechtpartijen ontstaan.

We worden door de ganse familie verwelkomd. Pol heeft de taken goed verdeeld, want dochter Sara weet wat haar te doen staat. Zij is deze week "van dienst" en "mag" onze drankjes inschenken.

Plakker

Pol is geboren in Wezemaal in 1952. Vader was arbeider bij brouwerij Thielemans in Aarschot en werkte de laatste tien jaren voor zijn pensioen bij Lacsoons in Rotselaar. Moeder was, zoals toen gebruikelijk "moeder aan de haard". Hij heeft één zus.

Pol ging naar de kleuterklas bij de zusters in Wezemaal en later naar de gemeenteschool, zoals toen gebruikelijk. Al van in het 2de leerjaar was hij een "plakker". Als excuus voor zijn laattijdige thuiskomst beweerde hij dan dat hij, afhankelijk van het tijdstip, 1, 2 of alle borden had moeten afvegen.

Spelen deden ze op een braakliggend terrein in de buurt. Er stond een voetbaldoel maar de voornaamste bezigheid was fietsencross. Ruzie, een vechtpartij en wat katekwaad hoorden natuurlijk ook bij de bezigheden.

Zo bracht hij ooit een hondje mee naar huis dat hij van een vriend had gekregen als tegenprestatie voor al de stenen die hij met hem van "de berg" zeulde. Van moeder mocht hij echter geen dieren houden, dus verstopte hij het in het hok achter in de tuin. Zus kon het natuurlijk niet laten te klikken en zo bleef het diertje maar een half uur in zijn bezit.

Hij was ook van jongsaf lid en later leider van de Chiro. Moeder was kookmoeder op het chirobivak en daardoor mocht hij zelfs lid worden voor hij de minimumleeftijd had.

Collegetijd

Het was in Wezemaal gebruikelijk dat men vanaf het 6de leerjaar naar Aarschot of Leuven ging. Dat werd beschouwd als een betere voorbereiding voor het middelbaar onderwijs. Pol trok naar het Sint-Jozefscollege in Aarschot. Zijn collegetijd verliep er rimpelloos. Hij was naar eigen zeggen een hele brave middelmatige leerling.

Don Bosco kende hij in die periode nog niet. Enkele van zijn kameraden gingen er wel naartoe en hij herinnert zich ook het gammele busje waarmee de leerlingen van Don Bosco opgehaald werden.

Na de humaniora probeerde Pol het een jaar aan de Sociale Hogeschool te Leuven, maar dat mislukte. Vervolgens trok hij naar het Sint-Thomasinstituut te Brussel om er regentaat wiskunde-wetenschappen te volgen. Hij zat er samen met o.a. Willy Sommers en Erik Van Neygen.

Carrière

Eens afgestudeerd gaf hij een jaar les bij de Picpussen in Aarschot, waar hij onder meer Erwin Vandenbergh in de klas had.

Daarna moest hij naar het leger. Hij kwam terecht bij de laatste lichterij in de Mechelse Dossinkazerne. De kazerne was op de draad versleten en had zelfs haast geen deuren en ramen meer. Na 4 maanden mocht hij naar Hitfield bij Aken, waar hij bij de sectie personeel ingedeeld werd. Zijn taak was het oproepen van reserve-eenheden. Er was weinig controle en zo kon hij regelmatig "in het zwart" naar huis komen. Hij noemt het een mooie tijd, want gezien hij bij de onderofficieren ingedeeld was, was ook het eten zeer lekker. Ze hadden kamers van 2 boven de bar waar de Walen nogal eens kabaal maakten. Daaraan raakten ze echter vlug gewend, zo goed zelfs dat ze op een nacht toen er uitzonderlijk veel lawaai was, ook niet reageerden. Achteraf bleek dat een alarm geweest te zijn. Hij kon toen een zware straf vermijden door uit te leggen dat hij te diep sliep door de medicatie die hij voor een griepje gekregen had.

Gezin en Don Bosco

In 1973 leerde hij Chris kennen. Scherpenheuvel en Rillaar waren toen de uitgaansbuurten en in een dancing in Scherpenheuvel liep hij haar tegen het lijf.

In 1975 huwden ze en gingen in Winterslag wonen, de streek waarvan Chris afkomstig is. Pol vond echter na zijn legerdienst niet onmiddellijk werk. Hij reed alle scholen in de buurt af tot hij in Don Bosco Hechtel van directeur Kerkhofs een halftijdse betrekking als studiemeester "met glijdende uren" kreeg. Hij deed dat 1 jaar.

Hij had ook bij Don Bosco Haacht gesolliciteerd en kon daar in september 1976 starten als voltijds studiemeester-opvoeder. Op dat moment kon hij ook in Hechtel een voltijdse betrekking krijgen, maar toch koos hij voor Haacht.

De eerste maanden moest hij dus dagelijks van Winterslag komen. Toen Chris op 1 januari een betrekking bij een bank in Leuven kreeg, besloten ze om bij zijn ouders in te trekken, om zo beide dichterbij hun werk te zijn. In 1977 bouwden ze hun woning in de tuin van zijn ouders. In 1978 werd Kirsten geboren, in 1982 Sara.

Pol had ondertussen de betrekking van Gust Bastiaens, die met pensioen gegaan was, aangeboden gekregen. Hij had het echter op het secretariaat zo naar zijn zin dat hij besloot er te blijven. Hij was eetzaalverantwoordelijke en kreeg ook de leerlingenadministratie toegeschoven.

Aanvankelijk had hij niet zoveel werk want hij herinnert zich zelfs ooit schilderwerk gedaan te hebben. Nu is hij verantwoordelijk voor de boekhouding en de begroting en zit hij ook in het financieel comité. Het valt hem op dat er nu veel meer werk is op het secretariaat dan vroeger.

Hobby's

Pol's hobby is zijn tuin. Hij probeert ook thuis zoveel mogelijk zelf te doen, maar aan huishoudelijke taken heeft hij een broertje dood (de dames knikken instemmend).

Hij wandelt ook zeer graag. De jaarlijkse vakantie naar Zwitserland is een hoogtepunt. Dan doen ze niets anders dan alle dagen wandelen van 8 tot 6. Pol vertrekt liefst boven de boomgrens. Hij vindt het een zalig gevoel boven te zijn en te genieten "tussen koeiestront en edelweiss". Ook de dochters kijken enthousiast uit naar de reis. Zij hebben er hun eigen club en hoeven dus niet bij hun ouders te blijven.

Zuid-Afrika

Wanneer we naar een wens informeren zeggen vrouw en dochters in koor: "Wij weten het!".

Pol probeert nog iets van rustig gezond blijven leven, maar dat is duidelijk niet waar zij aan denken. Pol's schoonzus verhuisde naar Zuid-Afrika en die wil hij graag gaan bezoeken. En hoewel de reis duur is, zal het er zeker ooit van komen.

Herman Cauwenberghs

Uit Don Boscoop - herfstnummer 1995

We hebben waarschijnlijk nog nooit zo dicht bij de school een "Ten huize van..." gedaan. Herman woont immers bij wijze van spreken in de tuin van de Middenschool.

Onze komst onderbreekt een belangrijke activiteit van de 3 zonen de nieuwe "Super-Nintendo" wordt uitgetest en voor de jongste, Niels, is het duidelijk niet naar de zin dat er moet gestopt worden. Omdat hij nog niet heeft mogen spelen begint hij een schreeuwconcert dat in hedendaagse muziektermen naar het schijnt als "grunge" bestempeld wordt. Robin vat de zaak sportiever op en trekt zich terug in de keuken. Gedurende de rest van de avond weet hij ons met een waanzinnige hoeveelheid toastjes te bevoorraden. Kjell zorgt voor de trappist. Vader Herman is duidelijk tevreden. Dat hij geen enkele dochter heeft, is geen enkel probleem. "Met dochters kan je toch niks doen", beweert hij. Bespeuren we daar niet een sexistischtrekje?

Jeugdherinneringen

Herman is een echte Haachtenaar. Hij werd in 1955 geboren in de Schar-entstraat, in het huis van de grootouders. Hij is de oudste van het gezin en heeft 1 zus en 2 broers. Vader was drukker bij drukkerij Artoos, moeder was huisvrouw, maar deed af en toe ook naaiwerk.

Herman ging naar de kleuterschool bij de zusters. Veel weet hij daar niet meer van. Hij weet zelfs niet meer juist of hij er 2 of 3 juffen had. Daarna moest hij verhuizen naar de gemeentelijke jongensschool. Het lager onderwijs was toen immers nog niet gemengd. Het was een erg oud gebouw op de plaats waar nu het postkantoor staat. Hij bleef er 3 jaar en weet nog dat hij er les kreeg van juffrouw Haemels, meester Corbeels en een 3de figuur die hij zich niet meer zo goed herinnert, maar die duidelijk ook minder zijn sympathie wegdroeg.

School zonder vensters...

Vanaf het 4de leerjaar moest hij naar het Sint-Romboutscollege te Mechelen. Dat was toen niet ongebruikelijk. Er waren meerdere Haachtse jongens die dat deden om beter op het college voorbereid te zijn. Het stond hem daar niet echt zo aan en dat bleek ook uit de resultaten: 70% in het 4de leerjaar, 60% in het 5de en zo'n 52% in het 6de. Herman wou daarna naar het college in Don Bosco.

Het kostte hem heel wat moeite om zijn vader te overtuigen. Die was immers nogal wantrouwig tegenover die "school zonder vensters". Er waren op dat moment 2 klassen eerstejaars. Herman kreeg er meteen te maken met gekende figuren als de heren Grauwels, Adams, Delvaux en directeur Brouwers. Van deze laatste weet hij nog dat die een turnoefening leidde tijdens de opendeurdagen. Alle leerlingen moesten gezamenlijk "iets" doen met stokken en de directeur coördineerde de activiteiten van op het dak van de school. Jammer genoeg regende het tijdens de dag van de voorstelling en diende alles in de kapel, de huidige eetzaal plaats te vinden. Omdat de ruimte daar veel kleiner was is er toen met de stokken duchtig op mekaar geklopt.

Met dezelfde directeur Brouwers ging Herman ooit ook op vakantie naar Spanje. Ter plaatse bleek dat om één of andere reden de kookploeg vergeten was en directeur Brouwers moest toen voor de groep het eten in een restaurant betalen. Hij weet ook nog dat de middagspeeltijden toen veel langer duurden dan nu en voor minstens 50 minuten uit voetbal bestonden. Voor Herman, die thuis ging eten, een reden om zo spoedig mogelijk terug naar school te komen.

Eén van de jaarlijks terugkerende activiteiten was de voetbalwedstrijd tussen leraars en leerlingen. Voor die gelegenheid werd ook het gras gemaaid. Voor de niet-voetballende leerlingen betekende dat 5 minuten voetbal kijken en voor de resterende tijd met gras gooien.

Actief baasje

Herman was in die periode vrij actief, zowel binnen als buiten de school. Hij was misdienaar en later lid van Panavo, de vormselwerking. Omdat hij nogal zwaar was, werd hij onder druk van zijn vader op zijn 14de ook lid van de Wespelaarse atletiekclub. Meestal was hij laatste, maar toch reed hij met de fiets naar vele meetings, zelfs tot in Lier of Vilvoorde.

In de school was hij lid van het leerlingenparlement en gaf hij ook nog les in groepsdansen.

Normaalschool

Na zijn collegetijd trok Herman voor twee jaar naar de Tiense normaalschool om er voor onderwijzer te studeren. Daarna kon hij haast onmiddellijk aan de slag voor een interimbetrekking aan de lagere school te Wespelaar. In december moest hij een week stempelen en nadat hij nog gedurende 1 week Louis Deca had vervangen, kreeg hij van de RVA het bericht dat men bij Don Bosco een studiemeesteropvoeder zocht. Er was toen pas een wet gestemd die bepaalde dat het vrij onderwijs recht had op evenveel studiemeesters als het rijksonderwijs. Directeur Stienaers twijfelde nog even om hem in dienst te nemen omdat hij nog zo jong was, maar in januari kon hij toch beginnen. Aanvankelijk was er weinig werk voor hem. De directeur had hem zelfs gezegd dat hij zelf maar moest uitzoeken wat zijn functie eigenlijk was.

Over schoolsport en Uppingham...

Herman begon vrij snel de sport op school te organiseren. De eerste belangrijke activiteit was het bezoek aan Uppingham in 1976, dat hij samen met Bert Vanderlinden organiseerde. In datzelfde jaar organiseerde hij samen met directeur Stienaers ook voor het eerst een vakantiekamp te Achel. Het was het begin van een jarenlange traditie. Het leverde ook een massa anekdotes op waarvan die met ons bestuurslid Nick Fonderie toch wel één van de mooiste is. Die was tijdens een stadspel in Geraardsbergen zodanig in het nauw gedreven door de tegenstrevers, dat hij geen andere oplossing vond dan een huis binnen te vluchten. Via de garage aan de achterkant belandde hij in het salon, waar hij aan de geschrokken bewoners de kortste weg naar de kerk vroeg. Die wezen de andere richting aan en Nick verdween weer via de voordeur.

De Waldies

Herman was ondertussen ook lid geworden van de toen net opgerichte volleybalclub "De Waldies", waar hij zo'n 20 jaar zou spelen. Hij vindt die beginperiode in Don Bosco een mooie tijd. Hij was toen nog vrijgezel en was door zijn job erg sportief geworden. Naast volleybal deed hij ook zaalvoetbal, stond hij in de voetbalploeg van de leerkrachten en nam hij ook deel aan de middagsporten.

Daarnaast had hij ook samen met Marcel Smets de Haachtse jeugdclub Haegemyn opgericht waarmee wekelijks activiteiten georganiseerd werden. Het succesnummer was een optreden van Urbanus van Anus. Herman had die weten te strikken op een moment dat hij nog niet echt zo populair was, voor zo'n 20.000 fr. Waarschijnlijk heeft er in zaal "Onder de Toren" nooit zoveel volk gezeten als toen en de avond bracht dan ook zo'n 180.000 fr. op.

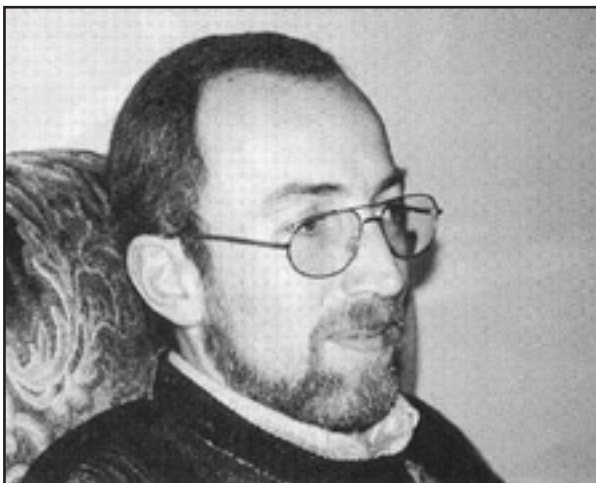
Over versieren...

Door Herman Moons werd hij ook bij de jeugdclub te Veltem geïntroduceerd. Daar leerde hij Frieda Verbinnen kennen, waarmee hij in 1981 huwde. Hij toont nog een pak foto's van de "versieringen" die aan hun toenmalige woning aangebracht werden. Verwonderlijk was dat niet want zelf was hij berucht als "inbreker" bij trouwers. Collega's als Herman Moons, Monique Van Erp en Nelly Van Hoof weten daarover mee te spreken. Bij die laatste moest men trouwens later nog teruggaan omdat de op de deuren aangebrachte stickers van een iets te goede kwaliteit bleken te zijn. Via Gaston Stas vond hij de grond bij Don Bosco waar ze hun woning bouwden. Ze wonen er sinds 1984.

Over nu...

Sedert 1987 is Herman directie-secretaris van het ASO, maar eigenlijk doet hij het werk van een huismeester-opvoeder. In zijn vrije tijd is hij trainer bij de duiveltjes van Stade Haacht. Hij is er ook lid van het feestcomité. Verder speelt hij ook volleybal bij de K.W.B. Voor de toekomst heeft Herman maar één wens: gezond blijven. "Dan kan alles", vindt hij.

"Schoonheidsinstituut Hilde Renders" staat er op de lichtreclame. Voor onze voorzitter kan dit, gezien zijn leeftijd, wel eens van pas komen.

Maar Hilde is met zoon Bart naar de zwemtraining en dus moeten we het voorlopig met haar echtgenoot stellen. En die heeft onze komst grondig voorbereid. Zo beweert hij toch. Niet zonder fierheid stelt hij op 1 september 1976 in Don Bosco Haacht gestart te zijn. Het kost ons echter meer moeite om wat over de voorafgaande periode te weten te komen.

Jeugd in Veltem

Gerrit werd geboren op 29 juni 1955 in de Groenstraat te Veltem-Beisem. Zowel hij als Hilde zijn autochtone Veltemnaars (of hoe schrijf je zoiets?), hoewel ze nu net over de grens in Winksele wonen.

Hij was de oudste van 3 jongens. Vader was leraar en later werkmeester aan de SPAS te Leuven. Moeder werkte aanvankelijk bij een notaris, maar bleef thuis toen hij geboren werd.

Schooltijd

Gerrit ging naar de kleuterklas van de Pastoor Declerckschool. Zijn carrière verliep er naar eigen zeggen vlekkeloos hoewel hij in de 3de kleuterklas weinig speeltijd had. Hij moest namelijk zeer vaak op zijn knieën op de ruige kokosmat zitten en werd zelfs met een sjaal aan de bank gebonden. "Een VSO-manneke avant la lettre", noemt hij zich.

Daar het lager onderwijs nog niet gemengd was, verhuisde Gerrit naar de gemeentelijke jongensschool aan de Overstraat. Hij bleef er tot het 5de leerjaar en trok dan naar het Sint-Pieterscollege te Leuven voor het 6de leerjaar (ook het 7de voorbereidende genoemd).

Praktisch bioloog

Gerrit was al van zijn 6 à 7 jaar wat hij zelf noemt "een praktisch bioloog". Hij was graag buiten bezig en begaan met moeder natuur. Daarom wou hij graag tuinbouwschool beginnen, maar dat zag vader niet zitten. Die zag immers niet hoe hij ooit aan het noodzakelijke startkapitaal voor een eigen bedrijf kon raken.

Het werd dus de 6de Latijnse. Na een nipt succes kwam echter het advies van het PMS om over te stappen naar de moderne "want hij studeert niet". De overstap bracht hem zonder meer inspanningen 20% meer punten op. Na het 3de jaar schakelde hij over op de economische afdeling.

In die periode was Gerrit van geen enkele vereniging lid. De ouders vonden dat je daar alleen maar slechte dingen kon leren. Hij noemt het een "semispartaanse opvoeding". Wel volgde hij gedurende 7 jaar 2 keer per week pianolessen aan het conservatorium te Leuven.

Studeren...

Gerrit startte het eerste jaar Germaanse aan de Leuvense universiteit. Hij vond echter veel beter de weg naar de Oude Markt dan naar de aula en de resultaten lieten zich raden. Het werd dus regentaat Nederlands-Engels-Duits aan het Sint-Thomasinstituut te Brussel. Ondertussen was hij op zijn 18 jaar toch lid geworden van jeugdclub Ratjetoe te Veltem. De jeugdclub zou trouwens een rode draad in zijn leven worden. Herman Moons, Herman Cauwenberghs en Chris Verbinnen, die ook lid waren, wezen hem op de vacature van studiemeester in Don Bosco Haacht. Hij werd door directeur Stienaers aangeworven, maar "zou wel de laatste van die jeugdclub zijn".

Hij was gedurende 4 jaar studiemeester, onderbroken door legerdienst in Peutie en Lüdenscheid.

Toen beging hij wat hij zelf de blunder van zijn leven noemt. Hij kon les beginnen geven en deed dat ook. In februari begonnen ze met de bouw van hun huis. De combinatie lessen voorbereiden-bouwen was te zwaar en de stress bezorgde hem eind juni dan ook een behoorlijke "klop".

Gezinsleven

Zijn vrouw Hilde kende Gerrit al van bij haar plechtige communie. Hij was immers koorzanger en vond dat ze "letterlijk" boven de rest uitstak. Ze trouwden op 11 augustus 1979. Ze hebben 2 zonen: Bart, geboren in 1981 en Hans, geboren in 1985.

Dromen van een boerderij

Ondertussen kon Gerrit zijn jeugddroom realiseren: een boerderij. Voor ze hun huis bouwden had hij op die plaats al een stalletje met een schaap en een geit. Dat werd gaandeweg uitgebreid.

Hij is ondertussen overgestapt op het Texel-ras en heeft nu zo'n 30 schapen. Hij beperkt zich bewust tot 10 à 12 oaien omdat het een hobby moet blijven.

Hij heeft ook nog enkele geiten en andere dieren. Op zijn 3 hectaren weiland en akkers kweekt hij ook maïs en tarwe.

Gerrit geeft nu reeds 16 jaar les en vindt dat de sfeer vroeger toch anders was. Hij heeft de groei van de school meegemaakt en beklemtoont het belang van het leerlingenvervoer daarin.

Ooit naar Frankrijk?

Voor de toekomst zou Gerrit ooit nog naar warmere oorden willen. Een landhuisje met wat grond in het rustgevende zuiden van Frankrijk ziet hij wel zitten.

Don Boscoop

Uit Don Boscoop - zomernummer 1996 (laatste accordeonblaadje)

Mijn allerlaatste alterego wordt met een geroutineerde beweging in een okerbruin papieren jasje geschoven nadat dit eerst vakkundig voorzien werd van een adresetiket. Ten huize van Hubert Buyens wordt weer opgelucht ademgehaald. Vrouwlied Chris checkt nog even of alles perfect is terwijl Lieve en wouter na geleverde arbeid de innerlijke mens een verfrissing gunnen. Chris knipoogt naar Hubert, alles is OK. Mijn Zomerbroertjes en -zusjes kunnen op de post... maar eerst mogen Hubert en Ludo ons nog sorteren per postnummer en voorzien van felgekleurde strookjes. Tja, door de jaren heen hebben onze voorgangers al enkele Postmeesters versleten en telkens er een nieuwe kwam, werden de reglementen weer ietsjes strenger toegepast. En toch belet dit niet dat ik, of één van mijn vele identieke dubbelgangers trouw in je brievenbus beland.

't Is je misschien ook opgevallen. Mijn recentste edities ogen een ietsje frisser dan de eerste nummers die 27 jaar geleden verspreid werden. De allereerste editie van september 1969 had zelfs een andere naam: "Hier Don Bosco".

Logisch, want het woord layout werd toen nog niet in de mond genomen. Met een oude Remington-schrijfmachine waarvan de 'e' haar beste tikken gegeven had, werden de teksten op papier gehamerd. Luc Vandenbroucke was toen - we zeggen en schrijven eind 1969 - redactie-secretaris en verantwoordelijke uitgever. Samen met Hugo Gijpen hield hij onze 1ste editie boven de doopvont terwijl Armand Claeys een salesiaans oogje in het zeil hield.

In de jaren die volgden, kende de redactieploeg meerdere wijzigingen. De tikmachines met hamertjes werden vervangen door elektrische toestellen met een 'margriet'. Anette Stock, Marcel Lemmens en Greet Vernailen haalden stevast de deadlines. En een laattijdig ingeleverd artikel werd snel ingetikt door de minder geoefende vingers van Armand Claeys of Marc Pauwels. Onderweg zijn we dan 2 edities kwijtgeraakt zodat we uiteindelijk 3-maandelijks het levenslicht zagen. Danny Robeyns kroop op een koude, donkere winteravond in zijn tekenpotlood en schetste enthousiast de cartoons voor onze seizoenkaften. Het 1ste 'Herfst'-ontwerp raakte echter niet voorbij een kijvend opgestoken sensuurvinger en Danny maakte er dan maar een ietwat 'bravere' versie van.

Het begrip pagina-opmaak werd begin jaren '80 door de redactieploeg met mondjesmaat ontdekt. An Raskin kwam het Don Boscoop-team vervoegen. Ze stroopte onmiddellijk de beide mouwen van haar trui op, plakte de vellen met teksten op grote bladen en bracht met viltstift, heel wat inspiratie en een vaste hand fleurige kanttekeningetjes aan en bepaalde zo vele jaren ons uiterlijk. Sommigen beweren nu nog steeds dat we in die periode iets 'Woodstock'-achtigs uitstraalden.

Eind 1990 werden verschillende generaties schrijfmachines ingevuld voor een Philips-PC met 8086-hart en amper 20 megabyte harde schijf. Sindsdien worden alle teksten gedigitaliseerd door Marc Vanderwilt. De 1ste afdrukken werden gerealiseerd met DisplayWrite 4 op een HP-Laserjet met het saai 'courier' als enige en dus verplichte lettertype. Zowat een jaar later werd overgeschakeld naar WordPerfect 5.1 - in het preWindows-tijdperk gold dit pakket als norm voor tekstverwerkingsprogramma's - en deden ook nieuwe lettertypes en een heleboel grafische mogelijkheden hun intrede.

Als je al mijn voorgangers nog even doorbladert, zal je ongetwijfeld

merken dat de rubrieken die we bevatten grotendeels dezelfde gebleven zijn. Frans Lamon praat in "Even nadenken" op zijn eigen gemoedelijke manier over de 'faits divers' die op een of andere manier een link vertonen met de figuur van Don Bosco, de scholen of de Oud-Leerlingenbond.

"Familienieuws" heeft na 27 jaar nog altijd een heel trouw lezerspubliek. Spontane berichten over een lach en een traan komen erin terecht - Armand Claeys zorgt er trouwens voor dat ieder briefje op een gepaste manier beantwoord wordt. En dankzij deze rubriek slaagt Hubert Buyens er ook nog in het adressenbestand van de Oud-Leerlingenbond up-to-date te houden.

Het wel en wee van de 3 scholen kom je nog steeds te weten in "Gebeurde... Gebeurt nog!". De nieuwsjes worden steeds bijeengesprokkeld door Marc Pauwels en Hilde Stas. Hilde zorgt er bovendien voor dat ze in een vlotte stijl op papier terecht komen. Willy Wuyts kruipt met de regelmaat van een klok in zijn pen en schudt dan verrassende cursiefjes waarin hij de dagelijkse handel en wandel van Don Bosco Haacht vanuit een ongebruikelijke hoek bekijkt, uit zijn mouw. Grootkeuken-perikelen tijdens de Eetdagen, vingervlugge poetsvrouwen, diverse kleurrijke figuren uit de beginjaren... niets of niemand ontsnapt aan zijn gevatte inktkronkels.

En tenslotte werd "Ten huize van..." een 2-tal jaar geleden nieuw leven ingeblazen en vind je deze rubriek sindsdien in bijna elk nummer weer terug. Zjuul De Roye weet telkens opnieuw met scherpe pennetrekken de interessante en soms ondeugende facetten die leerkrachten en directie opbiechten aan Marc Pauwels en Ludo Donny - de vaste 'Ten huize van...'-biechtvaders - te verwoorden.

Een van de rubrieken die doorheen de jaren verdwenen is, heette "Zweet" - meestal geschreven met een enorme overdaad aan 'e'-s - maar dit neemt niet weg dat er ieder jaar - tot grote voldoening van de leerkrachten die hen in Don Bosco begeleidden - 10-tallen oud-leerlingen de meest uiteenlopende hogere diploma's behalen.

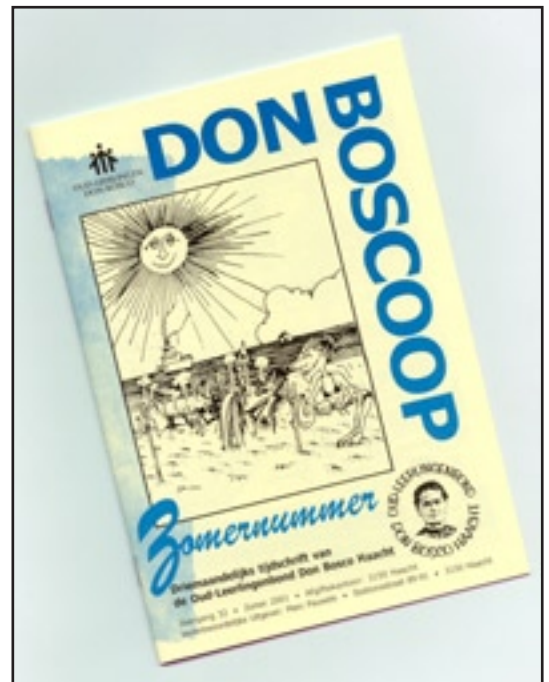
De redactie besteedt ook ruime aandacht aan de ontmoetingsavond van de 10 Jaar-Afgestudeerden en de ontmoetingsdag van de Kwarteeuwelingen. Nick Fonderie zorgt er telkens voor dat de redactie over voldoende foto's beschikt om er een sfeervolle collage mee te maken. Foto's vind je trouwens veel op onze pagina's, gewoon omdat ze vaak veel meer zeggen dan een volledige bladzijde tekst. Sommige waren haast vergeeld toen de redactie ze uit een vergeten, met stof bedekte schoendoos opgeviste en ze onder de noemer "Uit de oude doos" publiceerde. En de "Ten huize van..."-kiesjes worden door Zjuul De Roye keer op keer na sluitingstijd en met veel mooie woorden opgehaald bij het plaatselijke fotolabo zodat ze toch nog tijdig in onze layout verwerkt kunnen worden.

Al die artikels en foto's komen er natuurlijk niet zomaar vanzelf. Tijdens de bestuursvergaderingen van de Oud-Leerlingenbond worden alle praktische regelingen getroffen om ons tijdig - namelijk in functie van de Eetdagen, de Golden Sixties Party en de Opendeurdagen - te laten verschijnen.

Enkele vragen die steevast weerkeren zijn: Welke rubrieken moeten er aan bod komen? Wie zorgt voor dat artikel? Wie gaan we deze keer op de "Ten huize van..."-rooster leggen? Wanneer moet de Don Boscoop bij de drukkerij binnengebracht worden om op tijd bij de lezers te zijn? Wanneer moeten teksten en foto's uiterlijk beschikbaar zijn om gelayout te worden?

Ondanks de erg strikte planning kampt Marc Vanderwilt vaak met tijdsnood zodat wij menigmaal 's nachts onze definitieve vorm aangemeten krijgen. Tegenwoordig worden de modernste middelen ingezet om de tijd te snel af te zijn: fax, scanner, floppy-post, electronic mail, desktop publishing - de oude Philips heeft na bewezen diensten plaats gemaakt voor een performantere PC met intelligentere software - en zelfs een heuse koerierdienst per fiets dankzij Johan Nelemans, leerling van het ASO.

Eens de layout 'foutloos' wordt verklaard, wordt de volledige Don Boscoop omgezet in PostScript-bestanden. Deze 'softcopy' - het vorige Winternummer werd nog in 'hardcopy'-vorm, namelijk als afdrucken op papier, afgeleverd -

wordt aan de drukkerij bezorgd waar men vanaf de diskettes - een 5-tal schijfjes volstaat voor 1 nummer, tenminste als we zuinig omspringen met foto's - onmiddellijk drukklare films maakt.

Wij rollen trouwens op 2.000 exemplaren van de pers - naast alle leden van de Oud-Leerlingenbond ontvangen ook de laatstejaars en alle personeelsleden van de 3 scholen een Don Boscoop - en worden gedrukt op gerecupereerde papierstroken met een breedte van 70 cm.

Niettegenstaande deze budgetvriendelijke keuze bedraagt de jaarlijkse factuur toch nog zo'n 110.000 frank. En daar zijn de enveloppen, de diverse bijlagen en de verzendingskosten nog niet in verrekend.

Dat jij mij vandaag in je brievenbus vond, heb je vooreerst aan jezelf te danken omdat je al jaren lid bent van de Oud-Leerlingenbond. En ook omdat het dressenbestand het tot op heden nog niet begeven heeft. Het zwalpt echter tussen bits en nostalgie: 13 diskettes met belangrijke gegevens en enkel verteerbaar op een haast antieke - want al zo'n 15 jaar oud en onvervang- of repareerbaar - voorloper van de MacIntosh. Met oneindig veel engelengeduld en een occasioneel schietgebedje weet Hubert Buyens er nog steeds onze etiketten uit te 'toveren'. Gelukkig is ook hier - onder impuls van Nick Fonderie - de techniek de hunker naar hoe het vroeger was, stilaan aan het inhalen.

In de voorbije 27 jaar hebben velen zich voor ons ingezet. Sommige medewerkers hielden het helse tempo jaren vol, anderen opteerden voor enkele nummers. Allen hebben ze er evenwel toe bijgedragen dat wij er vandaag zo uitzien en steeds kunnen rekenen op een trouw lezerspubliek. Als eenvoudig Don Boscoopje dank ik hen met mijn papieren hartje voor hun inzet doorheen al die jaren.

Mijn grootste wens is dat er na mij nog vele generaties Don Boscoopjes van de drukpersen mogen rollen. En dat ze in hun oorspronkelijk opzet zouden mogen blijven slagen: met name de oud-leerlingen een stukje dichter bij elkaar brengen en de band tussen de oud-leerlingen en hun oude school versterken. Voor mij persoonlijk hoop ik tenslotte dat jij één van de vele lezers bent die mijn voorouders al ettelijke jaren verzamelt en mij, nadat je me van 'a' tot 'z' gelezen en herlezen hebt, bij mijn familieleden stopt om ons af en toe eens terug boven te halen, herinneringen op te halen en te koesteren.

Een schotel pralines op onze vergadertafel, met een kaartje "Beste wensen" van de nieuwe kloosteroverste, dat hadden we nog niet meegemaakt. En breeddenkend als we zijn, interpreterden we dat dan ook als een uitnodiging. De afspraak werd nog dezelfde avond gemaakt, vooral in de hoop dat de doos pralines nog niet leeg zou zijn. Die hoop bleek echter ijdel.

Jeugdjaren

Daniël werd geboren te Dadizele als 2de in een gezin van 4. Vader was fabrieksarbeider en werkte later in Dadipark. Hij overleed 9 jaar geleden. Moeder was huisvrouw.

Daniël ging naar de kleuter- en lagere school te Dadizele maar heeft aan die periode weinig herinneringen. Moeder vertelde wel dat ze vaak de mussen uit het nest in het dak haalden om mee te spelen. De diertjes werden dan in karretjes rondgereden. Hij heeft nooit veel op straat gespeeld. De ouders waren vrij streng en lieten dat niet toe.

Via de onderpastoor kwam Daniël als intern in Don Bosco

Kortrijk terecht. Hij bleef er 6 jaar. Het betekende wel dat hij telkens voor een langere periode van huis was. Hij was er echter zeer graag. Er werden heel wat activiteiten georganiseerd en Daniël nam daar met plezier aan deel. In de 6de stak hij heel wat tijd in het SJV, het Salesiaans Jeugdverbond, dat elke zaterdag vergaderde. In de 5de was hij lid van de ABN-actie, een groep waarmee hij ook tijdens de zomervakantie op kamp ging. In het laatste jaar speelde hij toneel en was hij ook kampbegeleider voor de eerstejaars. Hij deed ook veel aan sport, vooral de spurtnummers. En naar zijn gewijzigde omvang verwijzend citeert hij Garfield: "Maar kilootje kwam op bezoek en hij bracht zijn vriendjes mee".

Roeping

In de retorica besliste Daniël om in het klooster te gaan. Het was vooral het kunnen bezig zijn met jongeren dat hem aansprak. Zijn ouders schrokken wel wat toen hij zijn beslissing meedeelde. Ze vroegen zich af of het wel wat voor hem was. Maar hun angst veranderde al gauw in fierheid.

Daniël kwam met 8 andere Vlamingen en 3 Nederlanders in het noviciaat te Bierbeek terecht. Naast de studie rond het leven en werk van Don Bosco en wat taalonderricht, was het vooral de bedoeling te wennen aan het kloosterleven. Daarna verhuisde hij naar Heverlee en startte de studie filosofie te Leuven in een centrum waar verschillende kloosterorden samenkwamen. Vervolgens volgde hij 2 jaar kandidatuur filosofie aan de Leuvense universiteit.

Dan volgde een stage van 2 jaar. Daniël werd naar Zwijnaarde gestuurd waar hij godsdienst en Nederlands gaf. Daarna kwam hij terug naar de Leuvense universiteit om er theologie te studeren. Hij verbleef tijdens die periode te Oud-Heverlee en was daar ook veel met de speelpleinwerking en de kadervorming bezig. In 1977, toen hij in het voorlaatste jaar zat, werd hij tot priester gewijd.

1ste opdracht

In 1979 kreeg hij zijn 1ste opdracht: het internaat en de school te Sint-Denijs-Westrem. Hij bleef er 3 jaar. Dan verhuisde hij voor 10 jaar naar het Oase-bezinningscentrum te Groot-Bijgaarden. Tijdens de 1ste 6 jaar gaf hij ook les aan het nabijgelegen Maria-Mazarelloinstituut. Tijdens de laatste 4 jaar hield hij zich uitsluitend met de organisatie van bezinningen bezig.

Hij deed dat werk zeer graag, vooral omdat hij er vrij snel het vertrouwen van de jongeren kon winnen. Die vertelden hem vaak na 2 dagen meer dan leerlingen waaraan hij een gans jaar les gaf.

Studeren in Rome

In 1991 mocht hij opnieuw gaan studeren. Hij werd naar de salesiaanse school te Rome gestuurd voor specifieke studies over Don Bosco. Het gaf hem de mogelijkheid te ontdekken hoe Don Bosco werkelijk was geweest. Ook het samenleven met 50 paters van 23 nationaliteiten was een boeiende ervaring.

Na zijn terugkeer verbleef hij weer 3 jaar te Oud-Heverlee. Hij was verantwoordelijke voor het schoolpastoraal maar gaf daarbij ook nog 6 uur per week godsdienst te Haacht.

Kloosteroverste in Haacht

Zijn recente aanstelling tot kloosteroverste was een nieuwe uitdaging. Ondertussen voelt hij zich al 6 weken goed te Haacht hoewel het toch wat raar aanvoelt dat hij als jongste van de salesianen degene is die moet zeggen hoe het moet. Hij schrikt er ook nog altijd een beetje van dat hij nu niet meer hoeft te kloppen om bij de directeur binnen te gaan.

Voor de salesiaanse gemeenschap waarvoor hij verantwoordelijk is, vindt hij 3 dingen belangrijk: dat ze allemaal gelukkig religieus mogen zijn, het als gemeenschap goed mogen stellen en dat de salesiaanse werken steeds op hen kunnen rekenen.

Zijn 1ste indrukken zijn ook positief. Hij vindt dat er te Haacht een openheid is tussen het salesiaans huis en de scholen. Hij heeft het gevoel dat Don Bosco en de gemeenschap graag gezien zijn te Haacht.

Voor de toekomst heeft hij maar één wens: "Een beetje Don Bosco te kunnen zijn voor de leerlingen en het personeel van de 3 scholen".

Als er één plek in onze streek is die ook in het buitenland gekend is, zal het wel Werchter zijn. We vonden het dan ook de hoogste tijd om die (deel)gemeente met een bezoek te vereren. Afspraak op de parking van de recent tot restaurant gepromoveerde frituur "De Brug". Onze voorzitter loodst ons deskundig de Hanewijk in, maakt een al dan niet gewenst ommetje (Werchter-by-night) om uiteindelijk toch te stoppen waar hij enkele minuten tevoren ook stilstond: de mooie woning-met-zicht-op-festivalterrein van Jérôme L'Enfant...

Jeugdjaren

Jérôme is een echte Werchterenaar: niet geboren (dat gebeurde te Leuven in 1954) maar toch getogen. Het ouderlijk huis stond aan de ingang van de festivalweide.

Vader had een tijdje in de plaatselijke brouwerij gewerkt en had dan een landbouwbedrijf overgenomen. Hij was begonnen met paard en kar en Jérôme vond het boeiend te zien hoe alles steeds meer gemechaniseerd werd. Het aanvankelijk gemengde bedrijf schakelde stilaan over op witloof en graan. Jérôme hielp vaak en vond daar ook de liefde voor paarden. Zijn echtgenote Greet vertelt hoe hij vaak als jonge knaap zo fier als een gieter aan de straat stond om zijn paard aan iedereen te tonen. Nu heeft hij geen boerenpaarden meer maar 2 haflingers, dieren die als rijpaard én als werkpaard kunnen fungeren. Het werk dat hij aan de dieren heeft neemt hij er graag bij; dat is hij van thuis uit gewoon.

Schooltijd

Jérôme ging naar de lagere school te Werchter. Dat verliep niet rimpelloos want in het 5de leerjaar raakte zijn been verbrijzeld na een valpartij tijdens het middagspel. Hij moest een half jaar met zijn been omhoog liggen en daarna opnieuw leren lopen.

In 1966 kwam hij voor het 6de leerjaar naar Don Bosco. Er was toen nog een 5de en een 6de leerjaar met directeur Hemeleers en de leraars Swinnen en Deca. Daar hij in het 5de een half jaar les gemist had, was de overgang niet gemakkelijk. De overgang naar het college verliep des te vlotter. Hij herinnert zich hoe klastitularis Delvaux steeds beweerde dat hij voor 25% hun vader was. Ook directeur Brouwers maakte indruk met zijn wafelenbak en zijn turnfeesten. Jérôme weet ook nog hoe zijn 'Don Bosco 8'-jogging eruit zag (één broekspijp tot onder de knie, de andere veel te lang), die ze zo'n 3-maal per jaar moesten aantrekken voor uitstappen zoals een wandeling in rijen van 4 naar de bioscoop te Wespelaar. Hij had er meerdere directeurs. En er waren ook de heren Roux en Verschueren, die als salesiaan uittraden. Het was iets wat op de leerlingen indruk maakte.

Voetbaldroom

Jérôme droomde in die periode van 2 dingen: les geven en in de 1ste ploeg bij Werchter voetballen. Zijn dromen kwamen allebei uit. Dat hij wilde gaan voetballen vonden ze thuis anders niet zo evident. De ouders waren vooral bang voor de gevolgen van zijn beenbreuk. Hij was zo'n 14 jaar voor hij mocht aansluiten bij de kadetten. Het stille manneke dat hij tevoren was, veranderde door het voetbal ook snel.

Onderwijs

Eigenlijk wou Jérôme altijd onderwijzer worden, maar hij kon naar eigen zeggen niet zingen en geen instrument bespelen, dus koos hij na de humaniora voor het regentaat. Het enthousiasme en de vooruitstrevende ideeën van Jos Grauwels (uitstappen, groepsexamens...) droegen bij tot zijn keuze voor de afdeling Wetenschappen-Aardrijkskunde-Fysica aan het PNT te Tienen. Daar leerde hij ook zijn vrouw Greet kennen: ze zaten in dezelfde klas.

Toen hij in 1976 afstudeerde, kon hij meteen voor 9 uren per week aan de slag in Don Bosco. Het jaar daarna ging Gust Bastiaens met pensioen en kreeg hij meteen een voltijdse betrekking. In de beroepsafdelingen had hij vaak moeilijke klassen, maar toen in de krant verscheen dat hij een rode kaart had gekregen bij het voetballen, steeg hij plots in de achting van de leerlingen. Hij werd ook een trouw lid van de voetbalploeg van de leraars. Hij vond het een goede ploeg waar ook de sfeer erg goed was. De "nabesprekingen" na de match en de feesten in de kantine droegen daar natuurlijk in belangrijke mate toe bij.

Gezinsleven

In 1977 trouwden Jérôme en Greet en ze gingen te Aarschot op een appartement wonen. Het was voor hem een hele aanpassing. Een jaar later moest hij naar het leger. De voetbalploeg zorgde ervoor dat hij in België kon blijven en zo geen trainingen of wedstrijden hoefde te missen. Hij verbleef 2 maanden te Peutie en daarna 8 maanden te Heverlee. Al die tijd mocht hij elke avond naar huis komen.

Na de legerdienst werd aan gezinsuitbreiding gewerkt. In 1979 werd Pieter geboren, in 1981 Thomas en in 1986 Karolien.

Landbouw?

In 1981 kreeg hij ook een zware klap te verwerken toen zijn vader vrij plots overleed. Hij verloor wat hij zelf zijn beste kameraad noemt. Jérôme dacht eraan het landbouwbedrijf over te nemen. Het was op dat moment immers een modern en rendabel bedrijf. Achteraf bekeken is hij blij dat hij dat toch niet gedaan heeft. De crisis in de landbouw zorgde er immers voor dat er in gans Werchter nog slechts één witloofbedrijf is. Moeder bleef het bedrijf verder uitbaten met de hulp van de familie. Binnenkort gaat ze met pensioen.

In 1984 verhuisden ze naar hun huidige woning aan de Hanewijk. Aanvankelijk betekende het jaarlijkse festival heel wat overlast maar de laatste jaren is er door een betere organisatie veel verbeterd.

Nederland-reis

Al enkele jaren is Jérôme de organisator van de ondertussen legendarische Nederland-reis voor de 2dejaars. Hij nam die taak over van Jos Grauwels toen die niet meer in het 2de jaar kwam. Eigenlijk is hij het ganse schooljaar met de voorbereiding bezig, samen met Roger Adams, die de financiële kant van de zaak voor zijn rekening neemt. Het feit dat alle leerkrachten nog altijd graag meegaan, apprecieert hij enorm.

Paarden

Voetballen doet Jérôme niet meer. Hij stopte na de dood van zijn vader. Wel maakte hij nog één seizoen zijn comeback in de 1ste ploeg. Hij was ook nog een jaar trainer van de reserves, maar kapte ook daarmee omdat hij vond dat hij 'een dagje ouder' werd. In de plaats van het voetbal zijn de paarden gekomen en hij droomt ervan ooit met haffingers te kunnen kweken.

Leo Langenus

Uit Don Boscoop - zomernummer 1997

Na zovele 10-tallen bezoeken begint het "Ten huize van..."-team een zekere routine te krijgen. Dat heeft voor- maar vooral nadelen. Eén daarvan is dat sommige leden een gevoel van onfeilbaarheid beginnen te ontwikkelen. In het vinden van de juiste weg bijvoorbeeld. En zo moesten we van onze voorzitter-chauffeur ook dit keer weer horen "dat al die straten hier op mekaar trekken".

Na in ongeveer gans Kortrijk-Dutsel files van landbouwvoertuigen veroorzaakt te hebben, hebben we uiteindelijk toch de Houwaartsebaan gevonden. Onze gastheer kon meteen woorden van troost spreken: nadat hij de grond gekocht had, was het hem ook overkomen dat hij die niet terug vond.

Kroketten

Leo is een geboren en getogen Mechelaar. Het ouderlijk huis, waar Leo op 10 januari 1951 het levenslicht zag, stond aan de Landbouwstraat, in de buurt van het Vrijbroekpark. Leo is de oudste van 7, hoewel één van de kinderen overleed. De ouders waren zelfstandigen. Vader was tuinbouwer en hield zich vooral met glasteelt bezig. Moeder had een kruidenierswinkel. Natuurlijk werd ook Leo reeds op jeugdige leeftijd ingeschakeld. Van 's morgens vroeg moest hij helpen met het potten van prei en bloemkolen in de "warenhuizen", het Mechelse woord voor kweekserres. Hij heeft er een hekel aan tuinwerk aan overgehouden. Dan liever de bestellingen van moeders winkel afleveren met de fiets. Moeder werkte hard, zeer hard, maar ze had ook goede ideeën. Op zaterdag werden kilo's soepgroenten gekuist, gesneden en verpakt, en werden honderden kroketten gerold. Dat alles vond de zondag gretig afname. Ook voor de zondagse koffiekoeken werd gezorgd. Een bakker uit de stad leverde er rond 6 uur 's morgens enkele honderden, zodat de buurtbewoners niet ver hoefden te gaan.

De omgeving was mooi om te spelen, vooral het Vrijbroekpark. Voetbal was een geliefde bezigheid. Meestal ging het tussen die van de Landbouwstraat en die van de Stuyvenbergvaart.

Toen het ouderlijk huis gebouwd werd, was het het 2de in de straat. Nu is alles er volgebouwd, eigenlijk een deel van de stad Mechelen. Waar vroeger de mesthopen lagen, kost nu een stukje bouwgrond minstens 4 miljoen.

Leo bracht ook veel tijd door bij zijn grootouders. Vooral grootvader heeft veel invloed op hem gehad. Het was een politiek bewogen man en overtuigd flamingant. Zelfs op 85-jarige leeftijd wist hij nog zeer goed hoe de politiek in mekaar zat en Leo vindt dat hij zijn politieke interesse van hem heeft.

Bijl hakt atletiekdroom stuk

Leo volgde de lagere school aan het Scheppersinstituut. Zijn interesse voor vliegtuigen en machines leidde tot de keuze voor de richting elektriciteit aan het T.S.M. Hij werd er ook lid van de atletiekploeg. Haast wekelijks werd er aan wedstrijden deelgenomen en de resultaten mochten er zijn. In de jaarlijkse scholencross werden ze zelfs kampioen van Vlaanderen. Na 3 jaar kwam er echter een bruusk einde aan Leo's atletiecarrière. Bij het omhakken van enkele wilgenstruiken, hakte hij met een bijl in zijn voet. Er volgde een herstelperiode van zes maanden. Hij slaagde er daarna niet meer in om de draad terug op te nemen, onder meer omdat hij onmiddellijk in een hogere categorie moest uitkomen.

Zuid-Afrika

Toen hij 18 was, overwoog hij verder te studeren: technisch ingenieur bij De Nayer. Gezien de thuissituatie was dat echter niet evident en uiteindelijk werd hij technisch bediende bij de transformatorenfabrikant Pauwels. Het was een goedbetaalde betrekking en het geld was thuis meer dan welkom.

Leo wilde echter meer, was er ook van overtuigd dat hij meer kon en dat werd bij Pauwels bevestigd. Hij wilde opnieuw gaan studeren maar de thuissituatie heeft er anders over beslist. Ondertussen wist Leo van een goede klant dat diens broer naar Zuid-Afrika geëmigreerd was. De visie van grootvader indachtig wilde ook hij de wereld verkennen en hij besloot de grote stap te wagen.

Op 25 augustus 1971 om 11.30 uur steeg een Boeing 707 op met bestemming Johannesburg en met Leo aan boord. Alles was goed georganiseerd. De ambassade betaalde de reis. Alleen voor een eventuele terugreis moest hij zelf

geld meenemen, want het was uiteraard de bedoeling dat hij ginder zou blijven. Ook de opvang ter plaatse was goed. Er was een hotelkamer voorzien waar hij gratis gedurende 3 maanden kon verblijven en met de hulp van de Vlaamse Club kon hij op zoek naar werk. Dat lukte al na drie weken. Hoewel hij bij Pauwels al goed verdiende had hij hier meteen zo'n 60% meer. Bovendien was het leven er niet duur. Hij verbleef in een residentieel hotel, een systeem dat men hier niet kent. Het was gemakkelijk en goedkoop.

Aanvankelijk was het de bedoeling dat hij 5 tot 6 jaar in Zuid-Afrika zou blijven, maar de heimwee speelde hem parten. Bovendien maakte hij op korte tijd 2 devaluaties mee. Toen hij aankwam was een Zuidafrikaanse rand 70 Belgische frank waard, 2 jaar later nog 30. Meteen werd zijn wedde natuurlijk ook heel

wat minder interessant. Bovendien bestond in Zuid-Afrika ook helemaal geen sociale zekerheid. Dat alles deed Leo besluiten om er na 2 jaar mee te kappen en terug te keren naar België. Hij werd met open armen ontvangen.

Les geven

Leo vond vrij snel opnieuw werk. Dit keer bij de firma Wanson te Diegem. Hij werd er ingezet bij de productie van stoomketels. Ondertussen begon hij ook opnieuw te studeren met de bedoeling een B1-diploma elektriciteit te behalen. Iemand die in zijn klas zat, sprak erover dat hij wilde les geven en zoiets zag Leo ook wel zitten. Hij babbelde graag en al die dingen uitleggen: het sprak hem wel aan.

Bij T.S.M. vroeg men een technisch leraar maar hij kwam niet in aanmerking omdat hij geen D-cursus gevolgd had. Dat was dan ook het volgende op het programma. Hij kwam terecht in de klas van salesiaan Sus Lamon. Don Bosco kende hij niet. Grootvader, die verwanten had te Wakkerzeel, had er wel ooit eens over gesproken dat men in Haacht ook een middelbare school wou starten. Leo solliciteerde bij alle scholen in een straal van 25 kilometer rond Mechelen en zo kon hij een gesprek versieren met directeur Meysen. Na dat 1ste gesprek volgde een 2de en bij het 3de kreeg hij de job. Het was met een zekere fierheid dat hij eraan begon. Na het werk in de ruwe omgeving van een metaalbedrijf was dit toch iets heel anders.

Liefde op het eerste gezicht

Zijn vrouw Marleen leerde Leo in 1975 kennen in dancing "De Toekomst" te Putte. Hij kwam daar regelmatig, zij voor het eerst. Eigenlijk was het liefde op het eerste gezicht. Hij wist meteen dat zij de ware was voor hem. Een goed jaar later, op 29 september 1976, trouwden ze.

Van 1976 tot 1982 woonden ze te Reet, waar Marleen werkte als verpleegster. In 1977 werd Heidi geboren, in 1980 Elke. Leo had echter ruimte nodig en was daarom al vrij snel op zoek gegaan naar een stuk bouwgrond. De streek van Kortrijk-Dutssel kende hij omdat zijn vader er aardbeien kwam kopen. Voor hem was het een zeer mooie streek en hij vond er dan ook snel wat hij zocht. In 1981 begonnen ze te bouwen. Het was een zware tijd want hij deed zeer veel zelf. In augustus 1982 konden ze verhuizen.

Weer op reis

Leo had altijd een passie voor vliegtuigen. Toen hij klein was reed hij zelfs vaak met de fiets naar het vliegveld van Deurne om er naar de vliegtuigen te kijken. Die passie stak opnieuw de kop op toen het huis af was. Leo ging zweefvliegen. Het was echter een hobby waar zeer veel tijd in kroop en Leo kreeg wat schuldgevoelens omdat hij vond dat hij zijn gezin wat verwaarloosde. Na 2 jaar kapte hij er dan ook mee. Reizen kwam in de plaats: het Zwarte Woud, Oostenrijk...

Dit jaar gaat hij naar Indonesië. Hij is een tijd geleden begonnen met duiken en in Bali hoopt hij daarvoor één van de prachtigste plaatsen ter wereld te vinden.

Nog veel kunnen reizen, dat is dan ook zijn hoop voor de toekomst. De Malediven, Sri Lanka en nog eens terugkeren naar Zuid-Afrika, het staat nog allemaal op zijn verlanglijstje.

Het is nog warm, rustig en stil als we buitenstappen. Kortrijk-Dutssel is ook zo slecht nog niet.

In het vorige nummer van Don Boscoop kon u lezen dat Wilfried Cockx, directeur van de Middenschool, van een welverdiende rust gaat genieten en dat zijn taak overgenomen werd door Frans Leën. Nieuwelingen hoeven uiteraard niet van rust te genieten, zo dacht het "Ten huize van..."-team. Een uitstapje naar het verre Hechtel, dat zagen we wel zitten en dus nodigden we onszelf uit.

Meteen ook een gelegenheid om enkele vooroordelen over Limburg en zijn bewoners uit de weg te ruimen.

Ten eerste: Limburg staat wel degelijk op de wegenkaart (vb. Michelin 213, weliswaar nog met vrij veel witte vlekken, maar toch).

Ten tweede: er staar vóór Hechtel géén bordje met "Einde beschaving" dat staat volgens een gerenommeerd ontdekkingsreiziger zo'n twee kilometer verder), maar wel "De Limburgers heten u welkom". Eén ding bleek te kloppen: die Limburgse hartelijkheid, die was er.

Onderwijs traditie

Frans werd geboren te Hasselt op 29 augustus 1946. Hij is de tweede uit een gezin van 11. De jongsten van het gezin zijn een tweeling en vader en moeder zullen bij hun geboorte gedacht hebben: "Zo zal het welletjes zijn, want nu komen ze al per twee".

Frans was eigenlijk voorbestemd om in het onderwijs te gaan. Vader was schoolhoofd, moeder onderwijzeres. Ook grootvader was schoolhoofd. Frans zet dus eigenlijk een traditie verder. Trouwens: zeven broers en zussen staan ook in het onderwijs.

Aanvankelijk woonde het gezin te As, maar toen Frans zeven was, verhuisde het naar Kiewit bij Hasselt. Daar ging Frans naar school tot het vierde leerjaar. Voor de laatste twee jaren trok hij naar het Koninklijk Atheneum van Hasselt-Runxt, de school waar vader les gaf. Voor het middelbaar onderwijs werd hij samen met zijn broer naar het zeer strenge seminarie van Sint-Truiden gestuurd. Dat kwam omdat de oudste broer van vader heerroom was en misschien zat het er wel in dat Frans die heerroom zou opvolgen, als deze de zaak sponsorde.

Het draaide echter anders uit. De broers bleven er twee jaar, maar haalden samen amper 68% en dat vonden ze daar niet voldoende. De directeur raadde vader aan om een internaat te zoeken met een meer familiale sfeer, omdat zijn zonen uit een groot gezin kwamen.

Zo vond Frans zijn weg naar Don Bosco te Hechtel... waar hij in een klas terecht kwam met een andere oud-leerling van het seminarie, een zekere Julien Jackers, de huidige directeur van het ASO... in Haacht.

Frans voelde zich in Hechtel onmiddellijk goed thuis en hij bleef daar tot de retorica. Hij heeft goede herinneringen aan o.a. zijn klasleraar van de poësis, Fil Willemen, hoewel hij die tijdens een voetbalwedstrijd op missiezondag bij een ongelukkige tackle op een plein vol molshopen bijna invalide stampste. Van de 14 leerlingen waarmee hij het laatste jaar beëindigde, gingen er vijf of zes naar het klooster. Frans heeft op dat vlak trouwens een traditie doorbroken. Als leerling was hij drie jaar lang koster in de Don Bosco-kapel en zijn drie voorgangers legden geloften af... bij de salesianen.

In zijn vrije tijd was Frans actief in de Chiro. Hij begon er in de jaren 50 als jonge burchtknaap en zwaaide er af als groepsleider. Later zette hij zich in als monitor op het speelplein van Oud-Heverlee en maakte meerdere werkkampen mee met de Bouworde en missiekampen met Pro Apostolis, de missiebeweging van de jezuiten.

Zonder tanden

Na zijn humaniora koos Frans voor de Leuvense universiteit. Hij was bij de eerste lichte studenten van de Don Bosco-peda te Heverlee. De eerste kandidatuur pedagogie werd echter een mislukking. Frans kwam uit een beschermend internaat – regelmatig kwam je in die tijd nog de benaming 'gesticht voor priester- en missionarisroepingen' tegen – en had blijkbaar te weinig geleerd in de wijde wereld zijn vrijheid te gebruiken. In de studentenstad was hij al vlug bij allerlei organisaties betrokken en probeerde van de universiteit een school, een speelplaats, een 'Vlaamse' thuis en een parochie te maken, zodat het echte studiewerk op de tweede plaats kwam. Toen hij dat probeerde goed te maken, werd hij tot overmaat van ramp ziek in volle tweede zittijd. Kans verkeken op een universitaire carrière, want er waren thuis nog vele wachtenden na hem.

Frans verhuisde dan naar het regentaat te Hasselt, afdeling Nederlands-Engels-Duits, een ongewone overgang vanuit de Grieks-Latijnse humaniora. Bij de eerste partiële examens was hij meteen gebuisd voor Duits en Engels. Het

les geven was hem echter op de huid geschreven en door hard te werken slaagde hij er toch in af te studeren met onderscheiding. Dat ging echter niet zonder slag of stoot. Op 2 april 1968 had hij een zwaar verkeersongeval. Bij de terugkeer van een TD met een vriend, kwamen ze frontaal onder een zware legervrachtwagen terecht. Daardoor kon hij geen proefflessen geven. Zijn examenles Duits zit wel nog vers in het geheugen: op de trede voor een klas meisjes van 17... zonder boventanden.

Ook in die periode bleef Frans actief als lid van de parochieraad en voorzitter van een bloeiende jeugdraad, die het in die tijd klaarspeelde de Hades op te richten, een nu nog gekende Hasseltse jeugdclub.

Een lief... bij de jezuïeten

Frans had tot dan toe goed kunnen weerstaan aan de druk om een kloosterorde te vervoegen. Dat uiteindelijk zo'n orde, de jezuïeten dan nog wel, hem aan een vrouw zouden helpen, lag dus minder voor de hand. Frans' ouders gingen regelmatig naar de missiekampen. Je kon daar kiezen: gemengde kampen, jongens en meisjes apart of gezinskampen. Met de familie gingen ze jaarlijks naar zo'n gezinskamp.

Frans was er drie jaar hoofdmonitor. Hij maakte daar niet alleen kennis met de vierde wereld-problematiek, maar liet er ook zijn oog vallen op een jong 'inlands' meisje met lang blond haar, dat op vraag van haar school in de keuken kwam werken. Dat ze van Nazareth bij Deinze was, deerde hem niet. Zijn vader dacht er aanvankelijk anders over. Toen hij hem met de wagen naar de autostrade bracht, vanwaar hij al liftend naar een TD in Gent wou gaan, zei hij hem: "Jongen, zo ver, denk toch maar goed na en weet waaraan je begint!"

Maar Frans en Anita hielden vol. Dat was anders niet zo evident. Als pas afgestudeerde leraar moest Frans meteen 28 uur les geven per week: 10 uur in het college te Genk en 18 uur in Don Bosco Hechtel. Hij kon dus maar om de twee weken voor het weekend naar Nazareth, al liftend of met de trein.

De 'Hucklebuck'

Na één jaar kon Frans als oud-leerling een voltijdse betrekking krijgen in het college te Hechtel, dat toen met de moderne afdeling startte. Hij was er één van de eerste leken tussen nog vele actieve salesianen. In 1970 werd hij vast benoemd. In datzelfde jaar trouwde hij ook met Anita, die ondertussen vastbenoemd was als onderwijzeres in het verre Nazareth. Frans probeerde een mutatie te krijgen naar Don Bosco Zwijnaarde.

Dat kon echter op dat ogenblik niet en dus ging het jonge koppel in Hechtel wonen. Anita moest vier jaar lang interims doen en kon dan aan de slag als studiemeesteres bij Don Bosco. Dat was niet altijd eenvoudig, want ze moest vaak, net als Frans trouwens, 's avonds de internen begeleiden in de studiezaal. Dat had ook wel aangename kanten. Zo gaven ze de internen in de kelder dansles. Met veel enthousiasme werd er de 'Hucklebuck' aangeleerd. De sfeer was erg familiaal en Anita herinnert zich nog het bezoek aan huis van een hele groep internen, toen in 1973 Ingeborg geboren was.

In 1975 bouwden ze hun huis met stenen die ze zelf kuisten. In datzelfde jaar werd Tom geboren. In 1976 konden ze al verhuizen. Op 10 december, de dag dat de binnendeuren geplaatst werden, beviel Anita van Hans.

Ze werden een overtuigde Don Bosco-familie. Wanneer ze samen zijn met de partners van de kinderen, zijn zeven van de acht oud-leerling van Don Bosco Hechtel.

Kooklessen of directie

In 1979 werd Frans coördinator voor het VSO. Hij deed dat 18 jaar. 11 jaar geleden werd hij ook inspecteur Nederlands en Engels (later pedagogisch begeleider) voor de inrichtende macht. Zo kwam hij ook regelmatig in Haacht langs.

Op één van zijn bezoeken aan de Middenschool kwam hij te weten dat Wilfried Cockx met pensioen ging en dat een vervanger gezocht werd. Zou hij...? Die idee viel thuis niet meteen in goede aarde. De kinderen waren bijna de deur uit en Anita had andere plannen. Er was nu wat meer vrije tijd om samen bijvoorbeeld opnieuw danslessen te volgen of Frans alleen kooklessen...

Het is niet zo duidelijk of het één met het ander te maken

had en of Anita's plannen voor de toekomst een stimulans zijn geweest, maar in elk geval was het zo dat Frans vond dat hij nog aan een nieuwe uitdaging toe was en dat die functie hem wel eens zou kunnen liggen. De afstand was echter een probleem... er liepen geruchten dat men een salesiaan wilde aanstellen... en einde mei was er nog geen vacature uitgeschreven. Haacht was vlug vergeten en Frans zat al met zijn gedachten bij de voorbereiding van volgend schooljaar. De verbazing was dan ook zeer groot, toen op 10 juni op school een brief uithing met de melding dat sollicitaties tien dagen later dienden binnen te zijn.

Goede raad was er in overvloed: "Frans, ge zijt er geknipt voor!"

– "Allé jong, ne normale mens begint op die leeftijd aan zijn pensioen te denken!" – "Gij gaat Hechtel nooit kunnen vergeten!" – "'t Zal gedaan zijn met op 't koersfietske te zitten!" – "Elke morgen file voorbij Aarschot!"

Er volgden enkele slapeloze nachten, de tijd was te kort, maar met veel twijfels stelde Frans uiteindelijk toch zijn kandidatuur. Hij werd uitgenodigd voor een gesprek... er volgde nog een heel korte slapeloze nacht... en samen met Anita en de kinderen besliste Frans de stap naar Haacht te zetten.

Goede voornemens

Na zes weken blijkt alles nog goed mee te vallen, ook de afstand. Frans heeft ondertussen mogen ondervinden dat hij kan terugvallen op een directieteam met veel ervaring en openheid om samen te werken.

Zijn eerste indruk is dat de Middenschool een zeer dynamische school is met een geweldig potentieel aan enthousiaste en geëngageerde leraars en secretariaatsmedewerkers. De aard van het leerlingenpubliek is niet nieuw voor hem, wel is het wennen aan de grote massa: 30 klassen eerste- en tweedejaars. Maar de school is goed georganiseerd en soms vraagt hij zich af of ze wel een directeur nodig heeft.

Als nieuwkomer ervaart hij veel steun van zijn collega's-directeurs van ASO en TSO-BSO. Van het zeer open en gastvrije Huize Don Bosco gaat een geweldige stimulans uit. Frans had al een eerste vergadering met het Oudercomité en meent ook daar op veel steun en medewerking te kunnen rekenen.

En onze "Ten huize van..."-gast heeft goede voornemens: hij wil leraars begeleiden en bemoedigen in hun werk. Voor de leerlingen wil hij doorgaan als een strenge, maar goede vader. Hij neemt zich voor op zoveel mogelijk plaatsen gewoon aanwezig te zijn en zo te voorkomen dat dingen mislopen. Hij wil zoveel mogelijk mensen verantwoordelijkheid en kansen geven om met alle betrokkenen samen een goede school te maken.

André Blockx

Uit Don Boscoop - winternummer 1998

De eindejaarsperiode is dé feesttijd van het jaar. Maar op de secretariaten van Don Bosco wacht men daar niet op. Daar valt het ganse jaar wel wat te vieren. Blijkbaar hebben de salesianen op die trend ingespeeld. Ze hebben nu zelfs Don Bosco-wijn op de markt gebracht. Het "Ten huize van..."-team vond het dan ook tijd om een ingewijde aan de tand te voelen. En die bekende, zelfs zonder dat we erom vroegen, dat het secretariaat van de Middenschool er die dag al zo'n zes flessen van gekraakt had. Met of zonder hun directeur, dat werd er niet bij verteld. Maar onze gastheer was toch zo attent om voor ons een flesje mee naar huis te brengen. Alcoholcontroles? Nooit van gehoord.

Heimwee

De ouders van André woonden op de Blauwberg, een gehucht van Herselt. De grootouders hadden daar een café-specerijenwinkel. Grootvader werkte ook bij de spoorwegen. Hij was seingever bij de toen nog manueel bediende overwegen. Vader werkte als bediende bij de belastingen. Hij bracht het tot adjunct-controleur bij het Haachtse belastingskantoor. Zo kwam het dat het gezin toen André vijf was, verhuisde naar de Sint-Carolusparochie te Attenhoven-Holsbeek. Ze zijn echter nog jaren teruggedaan naar 't Kabouterland in de Gijmel en eigenlijk heeft André nog altijd heimwee naar deze streek met de vele dennenbossen.

André is de tweede van vier kinderen. Zijn oudste broer werkt als coördinator voor het deeltijds onderwijs in Leuven. Hij heeft nog een broer van vijf jaar jonger die licentiaat biologie is en zijn jongste zus werkt als directiesecretaresse.

Westernverhalen

André beweert dat hij in zijn kindertijd een vrij rustige jongen was, dit in tegenstelling tot zijn jongste broer, die af en toe aan een stoel moest vastgebonden worden. Verder herinnert hij zich over zijn kindertijd vrij weinig. Hij ging naar de lagere school van Holsbeek tot het zesde leerjaar. Van de leraar van het zesde, die ook hoofdonderwijzer was, weet hij nog dat die erg goed kon vertellen. Elke vrijdagnamiddag, als ze braaf geweest waren natuurlijk, werden er westernverhalen verteld.

Andrés overbuur ging voor het secundair naar de normaalschool van Tienen en André ging mee. Dat betekende elke dag vertrekken om half zeven, met de bus naar Leuven. Vervolgens moest hij de boemeltrein naar Tienen nemen en dan nog zo'n veertig minuten te voet gaan tot aan de Sliksteenest.

Hij deed dat tot het derde jaar. Toen werd de normaalschool van Leuven gemengd en verhuisde hij. Hij was er bij de eerste vijf afgestudeerde jongens.

Pingpong

Al van zes jaar, en dus eigenlijk een jaar te vroeg, was André bij de Chiro. Hij zag de burchtknappen op de Kesselberg spelen en was niet te houden.

Hij bleef bij de Chiro tot zijn zestiende. Dan stapte hij over naar 't Veldeke, een jeugdhuis dat uit de Chiro ontstaan was. Hij was er kernlid en heeft er mee ingestaan voor de organisatie van massa's activiteiten.

Zijn specialiteit waren de pingpongtoernooien. Ze hadden zelfs enkele jaren een groep die uitkwam in de competitie. Omwille van de vele verplaatsingen was dat echter niet vol te houden. Toch haalde André de graad D0 in tafeltennis.

Op het scoutsbal in Veltem-Beisem leerde André Marina kennen. Hij was daar met de jeugdclub, zij met de scouts van Kampenhout-Relst. Kort daarna, in 1976, moest hij zijn legerdienst vervullen in Duitsland. Hij had daar immers al voor getekend vóór hij haar kende. Hij kwam terecht bij de 4de Compagnie van de Medische Dienst in de Adamkazerne te Soest, maar moest soms ook les geven aan de kinderen van de beroepsmilitairen.

Drukker

Pol Van Calsteren, die ook lid was van de jeugdclub, vroeg hem na zijn legerdienst of hij geen zin had om naar Don Bosco te komen. Directeur Meysen liet hem wel eerst drie uur wachten, maar hij mocht toch beginnen. Hij behoorde tot de grote lichter van 1977 en kwam terecht op het secretariaat van het TSO als studiemeester-drukker.

Het waren de 'gouden jaren' van het VSO. Aangepaste handboeken waren er haast niet en de 'geïmporteerde' cursussen van Hechtel moesten allemaal gekopieerd worden.

De plannen voor een afzonderlijke Middenschool kregen ondertussen vaste vorm.

Vanaf 1980 werd André ingeschakeld in de voorbereiding van het secretariaat. Toen dat in 1982 een feit was, werd André directiesecretaris.

Het was een hele aanpassing en het betekende een hoop werk, maar hij kreeg veel hulp van Pol Van Calsteren en Jan Pinxten.

We krijgen ook het "Gouden Boek van het Secretariaat - Anno 1985" van Irma Briers te zien. De foto van André zonder baard ontlokt zoon Wouter de uitspraak: "Juist een Jea***tte!"

Forsballen

Ondertussen, in 1979, waren André en Marina getrouwd. Aanvankelijk woonden ze op een appartementje aan de Langestraat in Wezemaal. Met Paul Blauwens en Aloïs Van Deun deed André toen al aan 'carpooling'.

In 1982 begonnen ze te bouwen in Rotselaar. André heeft veel aan het huis zelf gedaan en Marina weet nog hoe hij ooit 's morgens vaststelde: "Voel eens, ik krijg precies forsballen!"

1983 was een belangrijk jaar. In mei verhuisden ze, in augustus werd Wouter geboren. In maart 1986 kreeg die een broertje: Jeroen.

Voor geld

In zijn vrije tijd zit André niet stil. Hij kocht het stuk grond naast de deur bij en heeft nu een grote tuin die heel wat onderhoud vergt. Het grote gazon is natuurlijk een ideaal voetbalveld voor de zonen en trekt ook heel wat volk uit de buurt aan. Hij probeert ook zelf wat te kweken en Marina, die graag aan bloemschikken doet, haalt veel zaken uit de tuin naar binnen.

Eénmaal per week doet hij aan recreatief volleybal en in de weekends gaat hij met zijn zoon Wouter naar het voetbal. Vrijdagavond blijft hij thuis want dan is het kaartavond. Ze zijn alle vier verwoede kaarters. "Voor geld", zegt Wouter, maar het blijkt nogal mee te vallen.

André houdt ook wel van uitdagingen. Zo deed hij in het Zwitserse Château d' Oex aan parapente vanop 2.600 meter.

Als hij later 'veel tijd en goesting' heeft, wil hij zich een houtcombiné aanschaffen om zelf meubeltjes te maken. Een grote buitenlandse reis, naar Senegal bijvoorbeeld, staat ook nog op het verlanglijstje.

Wie niet van Haacht-Station is zal zich in het voorbijrijden misschien al afgevraagd hebben wat er schuilt achter het Don Bosco-bord aan de Wespelaarsebaan. Een buitenverblijf van de Haachtse Salesianen? Een wijkafdeling om de overbevolking in Haacht op te vangen? Of hebben de salesianen misschien in navolging van de Trappisten een participatie genomen in de nabijgelegen brouwerij? Het 'Ten huize van...'-team trok op onderzoek en werd te woord gestaan door oud-missionaris en oud-directeur Rik Claes. Pater Claes, zoals men hem hier kent, was er van het begin bij en is ondertussen in Haacht-Station al lang geen onbekende meer. En hij blijkt een uitstekend verteller.

Herenhuis in Jette

De missieprocuur ontstond in 1962 in Jette, toen de Salesianen daar een herenhuis kochten. Het deed enerzijds dienst om oude en zieke missionarissen op te vangen en anderzijds als centrum voor dienstverlening aan de salesiaanse missionarissen. Hier werden reizen, pensioenen, bevoorrading en dergelijke geregeld. Al gauw voldeed het oude herenhuis niet om de steeds talrijker terugkerende missionarissen op een behoorlijke manier op te vangen. Daarom ontwierp oud-missionaris, architect én salesiaan Jan Grauls een nieuw en functioneel gebouw dat in 1976 in Boortmeerbeek op een ruim perceel neergeplant werd. Hij is nu op rust in de missieprocuur.

Missieanimatie

Dat het werk van de missieprocuur minder gekend is dan vele andere salesiaanse werken in Vlaanderen heeft waarschijnlijk voor een groot deel te maken met het feit dat het aanvankelijk samen met huizen in Zaïre, Rwanda en Burundi tot de Afrikaanse Salesiaanse Provincie behoorde. Sedert 1 januari 1996 is de missieprocuur echter opgenomen in de Vlaamse Provincie en zo kan ze nu ook op steun uit die hoek rekenen.

Ook de missieanimatie in de Vlaamse Don Boscowerken wordt nu heel wat gemakkelijker. Bovendien heeft de Vlaamse Salesiaanse Provincie hiervoor sinds 15 augustus 1997 een verantwoordelijke vrijgemaakt in de persoon van Cor Anthonissen. En vermits die zijn kantoor recht tegenover dat van Rik heeft, vangt onze rondleiding ook bij hem aan. Meteen blijkt dat missiewerking geen hopeloos ouderwets gedoe is. Computer, fax en internet blijken de werkinstrumenten van de missieprocurator te zijn.

Communicatie met de hele wereld vanuit Boortmeerbeek

Communicatie met het verre Afrika maakt natuurlijk een belangrijk deel uit van het werk in dit centrum. Dat blijkt ook in de volgende kamer waar men via e-mail en fax probeert contact te onderhouden met de 92 Vlaamse salesianen die over heel de wereld als missionaris werken en dit tot in de verst afgelegen missieposten.

De kamer naast de ingang blijkt een opslagruimte. Hier worden de pakketten opgeslagen die naar Afrika moeten verzonden worden. En niet alleen de Salesianen maken gebruik van de goede contacten van het centrum om hun pakketten naar hun Afrikaanse missies te versturen. Alle correspondentie voor de provincie Lumumbashi komt via Boortmeerbeek. Het is dan ook meestal erg druk in het centrum en de telefoon rinkelt er tot 's avonds laat.

Werken in de Missieprocuur

Na een bezoek aan de kapel eindigt onze rondleiding in het salon waar Cor en Rik ons inwijden in de werking van het huis, waar momenteel 18 mensen verblijven, waarvan 10 op rust.

Rik zelf houdt er zich bezig met de administratie, vooral de sociale zekerheid van de missionarissen, iets wat vroeger nogal eens verwaarloosd werd. Hij onderhoudt regelmatige contacten met het M.R.B., de mutualiteit voor de religieuzen en de D.O.S., de Dienst voor Overzeese Sociale Zekerheid. Zo kunnen ook de missionarissen genieten van

de nodige medische verzorging en van een gewaarborgd minimuminkomen, ook als zij na hun pensionering op 65 jaar verkiezen op hun missiepost te blijven.

Directeur van het centrum is Frans Pottie. Hij is bekommerd om de gemeenschap en onderhoudt de contacten met de D.M.O.S. (Dienst voor Missie en Ontwikkelings-samenwerking), de Vlaamse Salesiaanse Provincie en de congregatie.

Louis Denekens is econoom. Hij heeft het meestal zeer druk met het organiseren van de reizen van de missionarissen. De vluchten naar Congo, Ruanda en Burundi gebeuren sinds enige tijd voornamelijk vanuit Charleroi. Daar vliegt immers een Afrikaanse luchtvaart-maatschappij op Lumumbashi.

Vaak is meer improvisatie dan organisatie nodig want men is nooit zeker of de vliegtuigen wel zullen vliegen. De public relations van de missieprocurer wordt verzorgd door Guido Bataillie. Hij is ook verantwoordelijk voor de verzendingsdienst van het D.M.O.S.

René Rotsaert houdt zich bezig met de boekhouding. Omer D'Hoe is redacteur van het missietijdschrift "Wereldwijd" en staat in voor treffende reportages over o.a. Ruanda, Haïti en Congo. Jef Meyers doet de boodschappen en zorgt ook voor het vervoer van de zieken naar de hospitalen. Jan Lipkens superviseert de keuken, is gelegenhedschauffeur en staat in voor het sorteren van alle afval en verpakkingsmateriaal. En iedereen die kan, helpt bij de afwas, het opdienen en de vele kleine, maar toch belangrijk taken in het huis en de tuin.

Dagelijks leven

We krijgen ook een kijk op het dagelijks leven in het huis. Men staat er op om zeven uur. Om kwart voor acht is er een gemeenschappelijk ochtendgebed, gevolgd door het ontbijt. Om half twaalf is er de gemeenschapsmis, waarin elk van de bewoners om beurt voorgaat. Om half zes is er een avondgebed. Er zijn geregeld samenkomsten met andere gemeenschappen en soms spreekt er een missionaris die op bezoek is. Na Pasen wordt er ook een retraite georganiseerd. Het Don Boscohuis heeft ook een eigen tijdschrift, "Eén van hart", voor de familie van de missionarissen van de vele missievrienden.

Inkomsten

Rendabel is het centrum niet. Men heeft inkomsten uit enkele gewaarborgde inkomens, misgelden, giften en enkele legaten. De Vlaamse Salesiaanse Provincie ondersteunt waar en voor zover het nodig is.

Oud-leerlingen die iets willen bijdragen aan de salesiaanse missiewerken, kunnen contact opnemen met:

Missieprocurer Salesianen

Wespelaarsebaan 250 - 3190 Boortmeerbeek

tel (016) 60 87 31 • fax (016) 60 86 56

e-mail-adres: dbmispro@glo.be

bankrekening nummer **431-8097002-91**

Marleen Bevernage

Uit Don Boscoop - zomernummer 1998

De lente was weer in het land en dan begint het hartje van elke tuinliefhebber sneller te kloppen. Zo ook dat van onze voorzitter. En hoewel hij beweert dat zoiets zijn keuze van de "Ten huize van ..." -slachtoffers niet beïnvloedt, toch was de mooie tuin het eerste wat ons opviel toen we de oprit-zonder-einde achter ons hadden. Maar hij had pech. Onze gastvrouw maakte hem meteen duidelijk dat dit het domein van haar man was, en die zat nog ergens tussen Parijs en Brussel. We konden dus meteen ter zake komen.

Opgroeien tussen mannenhemden

Marleen werd geboren te Ieper. Ze heeft een oudere zus en een broer, een "nakomertje", die tien jaar jonger is. De ouders hadden een kledingzaak dicht bij de Menen-poort. Moeder was begonnen als naaister met een stoffen-winkelteje even buiten de stad.

Toen de zaak echter uitbreidde, was ook vader gaan meewerken. Hij ging aan huis bij de boeren, die toen nog niet over het nodige vervoer beschikten om naar de stad te komen om hun kleren te kopen. Hij werkte volgens Marleen "in het groot". Een bestelling van 12 hemden in één keer was normaal.

Dat alles betekende wel een hoop werk en de kinderen werden dan ook vroeg ingeschakeld bij allerlei karweitjes. Kuisen en de afwas doen waren taken voor Marleen en haar zus. Prettig was dat niet altijd, zeker niet wanneer de vriendinnen naar het openluchtwembad mochten en zij niet. Ook een boek lezen was volgens vader iets voor luiards.

In de winkel helpen deed Marleen wel graag en ze was ook fier wanneer de verkoop goed was geweest. Ze benadrukt wel dat ondanks het vele werk er steeds één van de ouders op hen wachtte wanneer ze na school thuiskwamen.

Zusters... en nog eens zusters

Marleen ging naar de kleuter- en de lagere school bij de Zusters van de Heilige Familie. Ze was naar eigen zeggen een deugnet en dat is, aan de verhalen te horen, zacht uitgedrukt. Grootvader voor uren in het kippenhok opsluiten, dat doet een braaf meisje immers niet.

Maar studeren ging gemakkelijk en zo kon zij naar de humaniora in tegenstelling tot haar zus, die handel deed. Evident was dat niet. Vader vond immers dat meisjes niet verder hoefden te studeren, maar moeder drong aan en haalde haar slag thuis. Dat betekende wel dat Marleen naar een andere school moest. Het werd het Instituut van Onze-Lieve-Vrouw ter Nieuwe Plant, in Ieper gekend als de Roestbruine Dames, een naam die natuurlijk om bijnamen vraagt. Marleen deed er de eerste drie jaren.

Er mocht niks...

Maar gezien ze niet de braafste was, vonden de ouders dat toen de tijd rijp was voor een degelijk internaat. En zo werd ze op de trein gezet naar het Heilig Hart te Heverlee.

Dat het een degelijk internaat, met een degelijke opvoeding, was bleek al gauw uit de resultaten. Die gingen met zo'n 10% omhoog. De avondstudie gebeurde in de klas en de klastitularis, een "ouw jonge dochter", gaf studiemethode terwijl ze studeerden.

Maar er werd ook veel uitgespookt.

"Er mocht niks, dus alles was plezant", zegt ze.

Dat betekende water over de chambretten gooien, nachtelijke vergaderingen in de toiletten of gewoon op maandagmorgen "vergeten" uit de trein te stappen in Heverlee en

tot Luik doorrijden om een halve dag vrij te hebben. Vooral de bijna dove zuster Assumpta ligt blijkbaar nog goed in het geheugen. Wanneer je die vroeg of je naar het toilet mocht kon je als antwoord krijgen: "Doe het maar eerst in het klad!".

Al bij al had Marleen er een mooie tijd.

Kotleven effent het pad

Na de humaniora deed Marleen één jaar sociale school in Heverlee. Ze mocht op kot en dat betekende de grote vrijheid. Ze wilde meteen de schade van drie jaar internaat inhalen. Uitgaan stond dan ook haast elke avond op het programma.

De resultaten lieten zich dan ook raden en de

ouders lieten haar niet veel keuze: ofwel regentaat wiskunde ofwel gaan werken. Met tegenzin trok Marleen dus terug naar het Heilig Hart. Maar het viel mee: na de eerste oefenles wist ze al dat ze dit graag zou doen. Zonder problemen studeerde ze dan ook af in 1974.

Is hij daar weer?

Tijdens het laatste jaar had ze ook Stefaan leren kennen. Die kwam uit dezelfde streek en studeerde landbouwingenieur in Leuven. Ze zagen mekaar dan ook alle dagen. Toen ze weer thuis was, viel het dan ook tegen om, wanneer Stefaan op woensdag langskwam, steeds weer te moeten horen: "Is hij daar weer?"

Het bespoedigde natuurlijk de beslissing om te trouwen en dat gebeurde dan ook in april 1975. Marleen deed ondertussen enkele interims in het Ieperse. Dat was niet altijd gemakkelijk. Geef maar eens erfelijkheidsleer aan leerling-kapsters en -schoonheidsspecialistes van 18 jaar.

Terug naar het Leuvense

Tijdens de huwelijksreis kwam echter het bericht dat Stefaan aan de slag kon bij een bedrijf in Brussel. Daar gaan wonen zagen ze niet zitten en omdat ze nog veel vrienden in het Leuvense hadden, zochten ze een appartementje in Kessel-Lo.

Aan de slag in Haacht

Marleen deed enkele interims in Overijse tot ze op 1 september 1976 enkele uren kreeg in Haacht. Voor de week om was, werd echter beslist dat er een eerste jaar zou bijkomen en dat betekende meteen dat Marleen een voltijdse betrekking kreeg.

Het was voor haar een plezierige tijd met regelmatig feesten. Ze herinnert zich nog dat de voetbalploeg van de leraars ooit zelfs heel hun kelder leegdrank.

Na drie jaar kochten ze een huis in Haasrode, waar ze acht jaar woonden. Toen echter de kinderen Ann en Pieter kwamen, werden zowel de afstand als de beschikbare ruimte een probleem. Na wat zoekwerk vonden ze een stuk bouwgrond aan de Lange Kant in Haacht, waar ze hun huidige woning bouwden.

Evenwicht

Marleen heeft op school jaren een 3/4 betrekking gehad. Nu is ze terug voltijds, maar ze wil zo gauw mogelijk naar een 3/4 betrekking terug. Ze vindt dat dat haar een beter evenwicht school - gezin geeft en de mogelijkheid om beide goed te doen.

En ze wil ook wat genieten van het leven en de tijd om al eens een boek te lezen. Voor sport heeft ze altijd wat tijd uitgetrokken. Ze heeft een tijdje getennist en ook altijd wel geturnd, gefitnesst of geaerobicst (hoe schrijf je dat woord ook weer?). Ook fietsen doet ze graag en ook Stefaan is daarvoor te vinden, op voorwaarde dat voldoende "haltes" ingelast worden.

En zoals vele collega's die reeds de revue passeerden, wil Marleen nog graag verre reizen maken. Turkije was tot nu toe hun verste bestemming, maar Zuid-Afrika staat zeker nog op het verlanglijstje.

Marie-Anne De Preter

Uit Don Boscoop - herfstnummer 1998

We hadden in Don Boscoop een nieuwe rubriek willen starten. De titel stond al vast: "Ten-huize-van-koppels-die-beiden-in-Don-Bosco-les-geven-en-waarvan-één-deel-reeds-in-Ten-huize-van-aan-het-woord-kwam". Maar onze lay-out-verantwoordelijke zag die titel niet zo zitten. Gewoon doen, dachten we dus, en we trokken naar "Mevrouw Herman Moons".

België als vakantiebestemming

Marie-Anne werd geboren in Rijsel, maar het had net zo goed ergens anders kunnen zijn. Haar ouders waren immers kolonialen. Vader was landbouwkundig ingenieur met specialisatie tropen en werkte voor de Dienst voor Afzet van Land- en Tuinbouwproducten. Moeder was onderwijzeres.

Ze verbleven telkens drie jaar in Belgisch Kongo en kwamen dan voor een half jaar met vakantie naar België. Ze woonden eerst in de Kasai, later in Katanga.

Opgroeien als koloniaal kind in Belgisch Kongo

School lopen was er aanvankelijk voor Marie-Anne niet bij. Kleuterschool was onbestaande en het eerste en het tweede leerjaar gaf moeder haar thuis les.

Marie-Anne was de oudste van het gezin. Ze heeft nog twee broers, twee en zes jaar jonger. Ze vond zich zo'n beetje het slachtoffer van alles omdat zij de oudste was.

Veel herinneringen aan de tijd in Kongo heeft ze niet. Ze had wat vriendinnen bij de andere kolonialen, maar door de grote afstanden en de slechte wegen tijdens het regenseizoen, hadden ze toch weinig contact. Met de zwarte meisjes spelen kon niet want die moesten thuis helpen. De broers daarentegen konden zich wel met de zwarten amuseren.

Een hele brave is Marie-Anne blijkbaar toch niet geweest, want met nauwelijks verholen trots vertelt ze dat er nog ergens iemand rondloopt met haar tanden in zijn rug. Tja...

Leeuwen aan het raam, slangen in de vogelnestjes

Het leven was er niet altijd gemakkelijk. Vader had een geweer in huis en dat was soms nodig. Hij moest de zwarte arbeiders hun loon uitbetalen en vaak zopen ze dat meteen op. Toen daardoor één van de prauwen die de arbeiders moest overzetten zonk en een arbeider verdrong, kreeg vader de schuld omdat hij hen uitbetaald had.

Ze leefden ook temidden van wilde dieren en vaak kwamen de leeuwen langs de ramen of gingen de slangen broeden in de vogelnestjes die Marie-Anne maakte. Maar als een varken geslacht werd mocht ze niet kijken, want dat was vies. Zelf vond ze het eten van termieten ook vies.

Franstalige opvoeding

Vader en moeder spraken Nederlands onder mekaar. Vader was immers van Antwerpen, moeder van Heverlee. Maar de voertaal in Kongo was het Frans. Voor het derde leerjaar kwam Marie-Anne dan ook in de Franstalige afdeling van het Heilig Hart Heverlee terecht. Na het vierde leerjaar schakelde ze over naar de Nederlandstalige afdeling omdat ze anders haar eindexamen voor de middenjury zou moeten afleggen. Toch bleef ze in Leuven lid van een Franstalige jeugdbeweging.

Marie-Anne werkte eigenlijk haar ganse schoolcarrière af aan het Heilig Hart. Ze volgde de afdeling Latijn-Wetenschappen in de MOS, de middelbare oefenschool, waar de regentessen in opleiding hun oefenlessen gaven. Een tante die les gaf in de school, gaf daaraan de voorkeur boven het lyceum, omdat de klassen er kleiner waren. Ze zaten met amper 8 in de klas en volgens Marie-Anne waren het stuk voor stuk speciale.

Ze heeft nog steeds twee goede vriendinnen uit die tijd. Haar beste vriendin verloor ze echter uit het oog na haar huwelijk.

Geen jeugdrechter, maar wel een goede chauffeur

Eigenlijk wilde Marie-Anne jeugdrechter worden, maar ze kreeg niet de kans om rechten te studeren. Ook sociale hogeschool kon niet. Ze probeerde een jaar Romaanse filologie, maar het onpersoonlijke van de universiteit schrikte haar af.

Ze keerde dus terug naar het Heilig Hart voor het regentaat. De schrik om nog eens te mislukken zat er diep in en veel meer dan studeren deed Marie-Anne dan ook niet.

Ze zat ook nog steeds met het probleem dat ze de oudste van het gezin was én een meisje. Zo mocht

ze niet aansluiten bij de jeugdclub van Herent. Uitgaan mocht wel met haar oudste broer en zijn vrienden. Haar broer kende trouwens het uitgaansleven beter dan zichzelf. "Maar ik was een goede chauffeur," zegt ze.

Een hele nest vrouwen

Haar broer volgde de afdeling elektriciteit in Don Bosco en zo kwam zij ook daar terecht voor haar stage bij Henri Rutten en Paul Jacobs.

Ze deed een jaar interims in Halle en Zoutleeuw en kon daarna voltijds in Haacht aan de slag als lerares Frans, godsdienst en geschiedenis. Volgens haar werd er toen "een hele nest vrouwen binnengegooid". Er was zelfs een klas die drie nieuwe vrouwelijke leerkrachten had. Vele van die leerlingen kent Marie-Anne nog altijd.

Naschoolse activiteiten: grime, fietskampen en... Herman

Als jonge leerkracht nam ze aan vele naschoolse activiteiten deel. Ze hielp ook mee achter de schermen bij "Studio 6". Omdat de grime er nogal te wensen overliet, legde Marie-Anne zich daarop toe. Ook op vele fietskampen was ze erbij. In Don Bosco leerde ze ook Herman kennen. Ze deed daar wel vier jaar over. Ze trouwden in 1980 en gingen op een appartement in Herent wonen.

De huwelijksavond zal Marie-Anne niet snel vergeten. Er kwamen maar liefst drie "versierploegen" langs: de familie, de jeugdclub en de beruchte Cauwenberghs-bende van de school. Ze lieten het appartement zo goed als onbevoonbaar achter.

Schrikkeljaar met gezinsuitbreiding

Na acht maanden en 30 dagen werd Stijn geboren, één dag te vroeg dus. "Maar," zegt Herman, "het was een schrikkeljaar, dus dat kon". Toen Micky en Tine volgden werd het appartement te klein en in 1983 verhuisden ze naar de Gerzevien in Haacht. In 1991 bouwden ze aan de Kleine Appelstraat.

Marie-Anne doet nog elke week aerobic. Vroeger deed ze nog veel meer aan sport. Ooit was ze zelfs tweede na Lea Allaerts tijdens een piste-wedstrijd voor scholen in Griekenland. Samen met Herman geeft ze ook al vijf jaar vormselcatechese in Haacht. Herman deed dat al 20 jaar in Relst.

Steven Spielberg-in-spe...

Marie-Anne wil haar werk blijven doen. Ze heeft ervoor gekozen, vindt ze, en ze denkt dat ze anders thuis nog veel harder zal moeten werken. Ze is tevreden met haar leven en hoopt dat het kan blijven zoals het is.

Toch borrelt er nog een hartewens naar boven: een cursus of stage voor speciale grime-effecten in Engeland of zo. Steven Spielberg weze gewaarschuwd.

Het moest ervan komen, het zou ervan komen! Vele van de "Ten huize van..."-slachtoffers hadden er al op gewezen, maar altijd had hij het weten af te wimpelen. Uiteindelijk was er een collectieve stakingsaanzegging van het volledige "Ten huize van..."-team nodig om hem door de knieën te doen gaan. En zo slaagden we er in dit schone jubileumjaar van onze Oud-Leerlingenbond toch in onze eigen voorzitter aan de tand te voelen.

Prematuurke

Wanneer Marc geboren werd zijn we niet te weten gekomen. We hebben het ook niet gevraagd. Aan vrouwen en voorzitters vraag je immers zo iets niet! Hij gooide wel meteen op tafel dat hij eigenlijk een "prematuurke" is. Hij werd op zeven maand geboren, voor die tijd niet vanzelfsprekend. We hebben niet gevraagd of dit in zijn latere loopbaan zichtbare gevolgen had. Aan een voorzitter vraag je zo iets niet! Sommigen wisten hierin toch verklaringen te zien voor bepaalde acties en uitspraken van de voorzitter, die tevoren aan het gebruik van bepaalde dranken werden toegeschreven. Wij doen daar echter niet aan mee. Over een voorzitter schrijf je zo iets niet!

Over de vrachtwagen, mijnstakingen, velden en bossen...

Marc is de oudste van vier. Hij heeft nog twee broers en een zus. Vader had op zijn achttiende een vrachtwagen gekocht zonder goed te weten wat hij ermee moest aanvangen.

Dat mondde uit in een handel in kolen en bouwmaterialen bij hen thuis in Wijgmaal.

Er was altijd wat te doen.

Marc reed graag mee met de vrachtwagen, vooral wanneer er kolen gehaald werden in Winterslag of Waterschei. Hij maakte er nog de stakingen mee en herinnert zich nog goed het geklop van de stakingspiketten op de vrachtwagen. Speelruimte was ook geen probleem. Eigenlijk was gans het gebied van velden en bossen tussen de Wakkerzeelsebaan en de Vaart hun speelterrein. Omdat de ouders het steeds druk hadden, kreeg Marc ook al gauw de verantwoordelijkheid over de jongere kinderen. Het voorzitterschap zat er dus van jongsaf in.

Scholendans en speelpleinen

Het wijkschooltje van Kelfs stond op amper een kilometer van het ouderlijk huis en het was dan ook evident dat Marc daar zijn schoolcarrière begon. Hij herinnert zich nog dat de proclamatie gebeurde in het café "Bij Bas" en dat ze altijd veel boeken kregen. Maar het niveau was er laag en daarom verhuisde Marc na het tweede leerjaar naar de gemeenteschool van Wijgmaal. Het vijfde leerjaar deed hij aan de Dominiek Savioschool van Bleydenberg, het zesde sloeg hij over. Voor de zevende voorbereidende trok hij naar het Heilig Hart in Tervuren, maar het internaat was echter niets voor hem.

Ondertussen had zijn moeder hem wel vanaf zijn achtste tijdens de zomervakanties naar de Don Bosco-speelpleinen van Oud-Heverlee gestuurd. Het was een omslachtige bedoening. Eerst moesten ze met de fiets naar Herent. Daar lieten ze hun fietsen bij de pastoor achter en gingen te voet naar het station, vanwaar de monitor die door pater Baert werd gebracht, hen begeleidde op de lijnbus naar Leuven en verder met de bus naar Oud-Heverlee. Als de bus niet kwam gebeurde het dat ze te voet naar Oud-Heverlee gingen. Marc leerde er heel wat salesianen kennen zoals Jos Claes, Jos Gregoire, Patrick Deknudt en Guido Thielemans.

Vrijwillige woensdagnamiddagen... en straf schrijven

Don Bosco was dus geen onbekende voor hem toen hij het eerste jaar A3 mechanica in Haacht aanvatte. Het verbaasde hem wel Luc Brackeva, die hij van de speelpleinen kende, in Haacht terug te zien. Het werd zijn favoriete

leraar en hij keerde vaak op woensdagnamiddag naar school terug om "Meneer Luc" een handje te helpen. Een brave leerling dus, en zo denkt hij er zelf ook over. Maar in die tijden moesten blijkbaar ook brave leerlingen veel straf schrijven. Zoveel zelfs dat hij daarna als leraar in gans zijn loopbaan nooit een leerling straf gegeven heeft. Toch was hij graag op school en het kostte hem allemaal weinig moeite. Alleen in de A2 moest hij er echt voor studeren.

Vaders fiets en vaders schoenen...

De weg van en naar de school was al een belevenis op zich. Ze vertrokken met een tiental leerlingen vanuit Wakkerzeel en onderweg werden, op vaste plaatsen, enkele tussenspurten ingelast. Marc geeft grif toe dat hij verscheidene keren "op zijn gezicht gegaan is".

Een andere wedstrijd bestond erin dat elk bij het vertrek tien punten kreeg, waarvan er één werd afgetrokken wanneer men een voet op de grond zette. Natuurlijk deed iedereen zijn best om de anderen daar zo goed mogelijk bij te helpen. Er zijn toen meerdere fietsen aan diggelen gereden, maar de wedstrijd werd vooraf aangekondigd en Marc nam dan altijd vaders fiets.

Marc voetbalde graag en hij was dan ook elke dag om acht uur op school om te kunnen voetballen. Hij heeft de beste herinneringen aan leraars Coremans en Knaepen, omdat dat ook goede voetballers waren. Hij wou ook aansluiten bij een voetbalploeg, maar dat mocht niet van vader. Maar Marc zette door. Toen hij een week lang elke ochtend om half vijf vaders schoenen had gepoetst, zwichtte die. Marc mocht aansluiten bij Wijgmaal.

Tandwielen in Wuppertal

Na de A2 was de klas met Frans Derboven zes weken gaan werken in een tandwielenfabriek in Wuppertal. Marc ondervond er dat fabriekswerk niets voor hem was.

Medeleerling Paul Delcon vertelde dat hij regentaat wou doen in Mechelen en Marc besliste om mee te gaan. Vooral het feit dat men daar pas op 15 september startte, was voor hem een motivatie. Maar hij merkte al gauw dat hij er geknipt voor was. Hij was ook al een tijd monitor op de speelpleinen en had daar geleerd met jongeren om te gaan.

Na de studies vond hij snel werk als bijzonder leermeester in een school voor mentaal gehandicapten in Zoutleeuw. Het was een ongelooflijke ervaring. Aanvankelijk wist hij wel totaal niet hoe hij de leerlingen moest aanpakken, maar met de steun van het uitstekende lerarenkorps leerde hij gaandeweg hoe hij ze zinvol kon bezighouden.

In het leger leerde hij vergaderen

In 1974 werd Marc opgeroepen voor zijn legerdienst in Werl. Dat was zeker niet van ganser harte en Marc had er dan ook alles aan gedaan om zich te laten afkeuren. Zijn doktersbriefje "Chronische bronchitis met spastisch karakter" leverde hem alleen een lichtere administratieve dienst op.

Via een medesoldaat kwam hij te weten dat men iemand zocht voor de commissie leger-jeugd. Die functie bood het voordeel dat men veel vaker naar huis kon. Marc stelde zijn kandidatuur en werd aanvaard. Hij leerde er iets wat hem als voorzitter zeker van pas zou komen: vergaderen.

Tussenstop in Sint-Denijs-Westrem

Na zij legerdienst kwam Marc via de RVA aan een interim in Haacht maar terwijl die bezig was werd hem een openstaande betrekking in de Don Boscoschool van Sint-Denijs-Westrem aangeboden. Na een slapeloze nacht besliste Marc die toch te aanvaarden. Het was niet eenvoudig: met de 2 PK van Oud-Heverlee naar Leuven, daar de trein nemen en tenslotte nog een stevig stuk te voet. Alles went maar hij was toch blij in augustus 1977 het bericht te krijgen dat hij voltijds in Haacht aan de slag kon.

23 jaar Oud-Leerlingenbond

Het was ook in die periode dat hij voor het eerst over de Oud-Leerlingenbond hoorde. In 1976 zette hij er samen met Hubert Buyens en Jean De Bie zijn schouders onder. Op 21 september 1978 werd hij voorzitter. Dat houdt hij

nu al 21 jaar vol omdat hij gelooft in de waarden van Don Bosco en onrechtstreeks veel terug krijgt. Hij vindt in de bond en daarbuiten een groep vrienden waarop hij steeds kan rekenen. De Oud-Leerlingenbond is eigenlijk een deel van zijn werk geworden. Toen Wilfried Cockx in september 1981 directeur werd, verving hij die als deeltijds coördinator zodat zijn dagtaak nu voor 1/5 bestaat uit les geven, voor 3/5 uit coördinatie en voor 1/5 uit werk voor de Oud-Leerlingenbond.

Tatami, marathons en... verre reizen

Marc tracht een goed evenwicht te vinden tussen de school en zijn activiteiten erbuiten. Hij werkt graag in de tuin, sport en reist graag. Zijn eerste vrouw was hostess bij KLM en dat had het voordeel dat je zeer goedkoop kon reizen, wat ze dan ook deden. Ook na haar overlijden bleef Marc grote reizen maken. Zo stonden o.a. Guatemala, Thailand, Singapore, Indonesië, Australië en Equador reeds op het programma.

Mede door de problemen die hij met sommige leerlingen in de school in Zoutleeuw had, was Marc met judo begonnen. Hij bleef dat 17 jaar doen. Het hoogtepunt was de zwarte gordel die hij in 1987 kreeg. Niet zonder trots toont hij de krantenartikels die daaraan herinneren. Hij leerde er ook "al vechtend" zijn tweede vrouw, Marie-Christine, kennen. Ook zij was door de reismicrobe gebeten en huldigt dezelfde reisfilosofie: ver en niet georganiseerd.

De ultieme droom

Ondertussen is Marc met voetbal en judo gestopt. In de plaats is het lopen gekomen. Hij is aangesloten bij "Sporters voor Artsen Zonder Grenzen" en neemt regelmatig deel aan halve en hele marathons. Zijn eerste toekomstdroom gaat dan ook in die richting. Hij zou graag aan enkele bekendere marathons deelnemen.

Verder hoopt hij dat er in de toekomst een aflossing van de wacht komt bij de Oud-Leerlingenbond en dat die later ook zonder hem zal blijven bloeien met even enthousiaste personen.

Zijn grote droom is echter ooit een wereldreis van minstens een half jaar te kunnen maken. Maar hoe en wanneer, daarover waren Marc en Marie-Christine het duidelijk nog niet helemaal eens. Of ze er ondertussen al uit zijn hebben we nog niet gevraagd. Tja, aan een voorzitter vraag je zo iets niet!

Meldert... Ooit stond er een gekende jazz-club waar zowat al de groten der aarde hun ding deden. Maar met de club leek ook het dorp van de kaart verdwenen. Goed dat Pieter ons een gedetailleerde wegbeschrijving had gegeven. Naarmate de kilometers wegtikken op de E 40 stijgt ook onze bewondering voor de man die deze afstand van en naar de school regelmatig met de fiets aflegt. Een wegwijzer "Anne's mand" stuurt ons de velden in naar de laatste boerderij van de doodlopende straat.

Niet hokvast, maar dat zit in het bloed

"Ik ben ondertussen ook al 45 jaar geworden", stelt Pieter meteen vast. Die indiscrete vraag hoeven we dus al niet te stellen.

Hij is afkomstig uit het Antwerpse. Zijn vader werd geboren boven een ho****ot (huis van bijzonder lichte zeden) in één van de Antwerpse volksbuurten. Hij was een zeeman die in zijn leven wel 20 keer verhuisde. Die onrust gaf hij ook aan zijn kinderen door. Een broer van Pieter woont in Cuba, een zus in Parijs. Ook Pieter zelf verhuisde al zo'n acht keer.

Hij is de oudste van zeven kinderen. Ze woonden in een afgelegen wijk van Edegem, een wat speciale wijk ook, die "het negerdorp" genoemd werd. Na de aanleg van de E 19 blijft er van die wijk niet veel meer over. De straat waar het ouderlijk huis stond is eigenlijk de enige die nog rest. Ze ligt geprangd tussen de autoweg en het universitair ziekenhuis.

"de motten uitdelen"

Pieter kon bezwaarlijk een "brave jongen" genoemd worden. Als oudste mocht hij thuis "de motten uitdelen", maar ook op school, in Wilrijk, heeft hij gevochten "dat het niet meer schoon was". Raar dat zo iemand op latere leeftijd zo'n overtuigd pacifist werd.

Op school was hij een rebel. Hij had dan ook steeds slechte punten voor het vak 'Stilzwijgendheid'. De opmerking: "Pieter praat te veel", was een constante in zijn rapporten. Hij was een ondernemend kereltje. Met zijn driewielertje werd hij vaak kilometers van huis teruggevonden. De drang om de wereld te verkennen had hij waarschijnlijk van zijn vader meegekregen. Sportief was hij ook van jongsaf. Op zijn zevende organiseerde hij al "Olympische Spelen" voor de kinderen van de buurt.

Bij de scouts leerde hij alles

Pieter was ook een overtuigde scout. Hij was lid van zijn zevende tot aan zijn huwelijk. Het was voor hem veel belangrijker dan de school. Hij vindt dat hij op school eigenlijk niets geleerd heeft. Bij de scouts leerde hij organiseren, leiding geven en omgaan met mensen. Stuk voor stuk dingen die hem later goed te pas kwamen. Hij heeft nog echt heimwee naar die tijd, naar de verhalen, de sfeer, het gevoel van broederschap.

Eten smokkelen tijdens een bezinning

Ook in de Bisschoppelijke Middelbare School had Pieter regelmatig problemen met de leerkrachten. Dat leverde zelfs bedreigingen op in de aard van: "In het derde jaar heb je terug les van mij en dan heb ik u vast !" Toch was hij een goede leerling. Hij was zelfs enkele keren de eerste van zijn klas en voltooide zonder veel problemen de Wetenschappelijke A.

Veel was er op school niet te beleven. Het was een vrij strenge school met weinig activiteiten of sport. Alleen tijdens de bezinningen, drie dagen en twee nachten, was er wat lol te beleven. Die van het vijfde jaar gebeurden in een Picpussenklooster in de Kempen. Volgens Pieter kregen ze daar veel te weinig eten en dat moest 's nachts gecompenseerd worden. Ze hadden al wat eten uit de keukens kunnen smokkelen maar dat bleek ruim onvoldoende,

zodat, naar aloude Vlaamse gewoonte, om twee uur beslist werd een frituur te gaan zoeken. De zoektocht was echter vruchteloos maar tot overmaat van ramp vonden ze het klooster niet meer terug. Uiteindelijk waren ze maar net voor het ontbijt weer binnen.

De tweede nacht werd dan maar wijselijk besloten om binnen te blijven. Dat ging natuurlijk niet zonder het verhuizen van matrassen en het demonteren van bedden. Dat maakte een leraar razend kwaad en die gooide Pieter zelfs tegen de muur. Pieter dacht dat hij uit de school zou gezet worden maar de leraar, die nogal veel dronk, kwam 's morgens naast hem zitten alsof er niets gebeurd was.

Sportkot

Pieter wou politieke en sociale wetenschappen studeren of maatschappelijk assistent worden. Maar in de grote vakantie besliste hij om toch maar sportkot te gaan doen. Onlogisch was dat niet want hij was altijd al veel met sport bezig geweest.

Hij moest op kot maar dat was niet eenvoudig. De ouders waren eerder arm en kenden bovendien niet de weg naar de sociale dienst van de universiteit. Het goedkoopste kot zou dus goed genoeg moeten zijn. Pieter voelde er zich niet echt gelukkig. Hij zat in het centrum van Leuven, ver afgelegen van de campus en van zijn medestudenten op een kot waar de gang naar de bovenverdieping door kwam. In het derde jaar kon hij verhuizen naar een beter kot maar het was pas in het vierde jaar dat hij zich echt goed voelde aan de universiteit. Toen pas kon hij voluit gaan en zich echt student voelen, met alles wat daarbij hoorde zoals cantussen en drinkwedstrijden.

Slapen op bierbakken

In 1976 studeerde hij af maar zijn thesis was nog niet klaar. Toch wou hij al gaan samenwonen met Anne, die hij kende van bij de scouts. Omdat ze geen geld hadden betrokken ze een piepklein zolderappartement, waar ze sliepen op (lege) bierbakken. 1977 was een belangrijk jaar. Pieter kon zijn thesis voltooien, ze trouwden en Roel werd geboren. Pieter beschrijft de geur van de luiers die moesten afgekookt worden omdat ze geen geld hadden voor pampers.

Bij toeval in Haacht terechtgekomen

Pieter had massa's sollicitatiebrieven geschreven en half september kreeg hij een telefoontje om in Tervuren voor zes maanden voltijds L.O. te gaan geven. Hij kon de betrekking echter niet aannemen omdat hij toen net zijn aggregaatsexamen moest afleggen. Enkele dagen later belde directeur Piet Stienaers hem om Herman Cauwenberghs te komen vervangen als studiemeester, toen die naar het leger moest. Pieter kwam dus zuiver toevallig in Don Bosco terecht.

Over verhuizen, kopen en verkopen

Ondertussen hadden ze een ander huis gevonden, dat nog goedkoper was. Het was van een kannunik van 86 jaar die hen geen huurgeld vroeg maar wel dat ze elke dag voor hem zouden koken. Ze woonden er zes maanden. Toen Anne een interim kreeg in Tienen, woonden ze daar anderhalf jaar. De drang naar de "roots" werd echter te sterk en ze zochten een huis wat dichterbij Antwerpen. Ze vonden er één in Mechelen dat openbaar verkocht werd en al ingemijnd was. Een bezoek van vijf minuten was voldoende om hen te overtuigen. Hun eerste bod was meteen het goede. Er waren geen kandidaten en de inmining was gebeurd door een "verdierepikker" die al blij was het niet "aan zijn broek te hebben". Tussen de verhuizen door werden Riet in Tienen en Kobe in Mechelen geboren.

Caravan op de bouwwerf

Na drie jaar begon het echter opnieuw te kriebelen. Ze verkochten hun huis en kochten een stuk grond in Haacht-Sint-Adriaan. De broer van Anne was net met een bouw-firma gestart en zo konden ze vrij goedkoop bouwen.

De bouw moest nog begonnen worden toen ze uit Meche-
len weg moesten. Ze zetten dus een caravan naast de
bouwwerf en woonden daar zeven maanden. Aanvankelijk
viel dat niet mee. Mei was immers de natste maand van
de eeuw. Maar die werd gevolgd door de heetste zomer
en dat maakte veel goed. Ze bleven 13 jaar in Haacht.

Manden vlechten in Pays de Langres

An was ondertussen met mandenvlechten begonnen. Ze
had reeds diverse cursussen gevolgd, maar wou meer.
Via een mandenvlechster in Bokrijk, die als de beste van
de wereld beschouwd werd, kwam ze aan het adres van
een school in Frankrijk, in Pays de Langres, iets boven
Dijon. Ze gingen er op verkenning en besloten uiteindelijk
in 1992 voor een jaar naar ginder te verhuizen.

Terwijl Anne cursus volgde en de kinderen school liepen,
werkte Pieter bij de mandenvlechters op het veld: oogsten
en planten. Hij verdiende niet veel maar ze hadden toch

voldoende om rond te komen. Ze hadden het er goed. Het leven was er echt bourgondisch en de bewoners waren
niet weinig fier dat hun departement het hoogste alcoholverbruik van Frankrijk had.

Met de verworven kennis wilde Anne een zaak uitbouwen, maar daarvoor was het huis te klein.

Omdat in de streek niets geschikts te vinden was, waren ze in de streek van Tienen beland. Bij de bakker in Kum-
tich had iemand een tip, "maar het was aan het einde van de wereld". Het huis bood mogelijkheden. De stal werd
het atelier van "Anne's Mand" en op de verdieping werd een cursuslokaal ingericht waar An haar vaardig-heden
doorgeeft.

Fietskampen

Pieter heeft zich altijd tot de buitensporten aangetrokken gevoeld. Hij begeleidde en organiseerde heel wat fiet-
skampen waar menig oud-leerling nog goede herinneringen zal aan hebben. De traditie ging in 1995 ter ziele maar
ondertussen werd in de Middenschool en het ASO een "club" voor buitensporten opgericht en tijdens de zomer zal
die een klein tentenkampje organiseren.

"Pak de Pieter"-team

Pieter heeft nog heel wat plannen. Het huis moet verder uitgebouwd worden en dat zal nog heel wat tijd en energie
vergen. Hij loopt ook nog en wil eindelijk ook eens een echte marathon lopen. Op school heeft hij een weddenschap
afgesloten met enkele jongere collega's dat ze hem voor zijn 50ste op geen enkele afstand zullen kloppen. Als
reactie daarop werd ondertussen een "Pak de Pieter"-team opgericht.

Drang naar harmonie

Hij trekt graag rond met kameraden en wil ook nog geregeld met de fiets op vakantie. Zijn voornaamste bezorgdheid
zijn zijn kinderen. Hij wil dat ze zich goed voelen. En even wordt hij wat filosofisch. Hij vindt dat er nog iets ontbreekt
in zijn leven; hij zoekt naar iets wat hij niet vindt. Hij ervaart te weinig "volmaakte momenten" en vindt dat er te
weinig "harmonie" is. Maar hij zou Pieter niet zijn als hij daarover zwaarmoedig zou beginnen doen. Buiten wordt
de rust van de wijk "Babelom" alleen verstoord door de auto's op de E 40 in de verte. Te weinig "harmonie" ?

Wanneer er op school wat te vieren valt, is het beruchte "Ten huize van..."-team altijd wel in de buurt. Ons uitnodigen hoeft niet, dat doen we zelf wel. En moest iemand, bewust of onbewust, 'vergeten' dat er wat te vieren valt, dan zullen we steeds het nodige doen om hem of haar daaraan te herinneren. "Studio 6", de toneelkring van de school, bestaat 25 jaar. Geef toe, zoiets moet toch gevierd worden!

Maar we zijn op dat vlak niet veeleisend.

En dus stortten we ons, samen met stichters Herman Moons en Willy Wuyts in het bruisende nachtleven van de Haachtse uitgaansbuurt Sint-Adriaan. We hadden er warempel de keuze tussen twee zeer mondaine etablissementen: "De Welkom" en "Point Virgule". Uit zuiver literaire overwegingen werd voor het laatste gekozen.

Willy bleek de enige die huiswerk had gemaakt: een

overzicht van de hoogtepunten uit 25 jaar schooltoneel.

Het bleek geen overbodige luxe, zeker niet toen bij het vorderen van de avond de hoeveelheden Guinness hun tol begonnen te eisen.

Vastenactie brengt microbe binnen

Volgens de annalen van Willy moet de prehistorie van "Studio 6" in 1973 gezocht worden. In de school werd toen een "Haïti-cocktail" georganiseerd, een free-podium ten voordele van de vastenactie. Alle klassen mochten een nummertje opvoeren. Zo ook de derde Latijnse van Harry De Ceulaer. Willy was leraar Nederlands in die klas en herschreef een cursiefje van Carmiggelt uit het handboek Nederlands tot een toneelstukje. Om aan de planning tegemoet te komen werd het stukje steeds maar ingekort tot het nog amper de lengte van een sketch had. Maar op de avond zelf speelde en speelde de klas zodat het hele tijdschema in de war liep. De teneur was gezet, de toneelmicrobe was er en het smaakte naar nog ... De Guinness ook ...

Zelf schrijven uit noodzaak

Het volgende jaar werd met "De vervelingsklier" een eerste volavondstuk gespeeld door vrijwilligers uit de eerste drie jaren van het College. Vermits 1 + 2 + 3 ook in die pre-VSO-periode reeds zes was, was de naam "Studio 6" een feit. Locatie voor het gebeuren was het zaaltje van het College, een ruimte die ooit zelfs een zwembad herbergde, maar maar weinig theaterfaciliteiten bood. De decorstukken moesten er aan de hendels van de ramen vastgemaakt worden. Het was meteen ook het eerste stuk dat Willy zelf schreef en als hij het nu herleest verwondert het hem dat alle mensen toen in de zaal bleven zitten. Eigenlijk was hij beginnen schrijven uit noodzaak omdat voor de leeftijdsgroep van 12- tot 15-jarigen bijzonder weinig toneelstukken beschikbaar waren. Voor de regie kon hij bogen op de ervaring die hij opdeed bij de ter ziele gegane toneelafdeling van "Keerpunt 67" in Keerbergen. Hulp kreeg hij van nieuweling op school, Herman Moons, die ook actief was bij toneelkring "Plagiaat" in Relst. Een onverbrekelijk duo was geboren.

Isomo 'drinkt' verf, acteurs drinken...

Een jaar later werd "Archibald, een bandwerker" opgevoerd. Salesiaan Gaston De Neve zette zich achter de productie en toonde de pioniers hoe toneelregie in mekaar stak. Ook op andere vlakken werden vorderingen gemaakt. Zo leerde Guido Van Looy na een nachtelijke sessie decorschilderen dat isomo niet zo'n geschikt materiaal is want dat dat enorm veel verf opslorpt en dat je je werk dan wel eens moet herdoen.

Ook directeurs en inspecteurs werden niet gespaard. Een decor stelde het kantoor van de directeur voor en die leende daarvoor bereidwillig zijn barkast uit, inclusief inhoud. Gezien decorwerkzaamheden dorstig maken, werd daar dan ook dankbaar gebruik van gemaakt. Om de schijn te redden werd alles daarna met water en cola aangevuld. De fraude werd een week later opgebiecht, maar toen was al een inspecteur langsgeweest. En die had geen opmerkingen durven maken over het waterige brouwsel dat hem geserveerd werd.

Sprookjes op 24 vierkante meter

Bij het begin van de jaren '80 brak de sprookjesperiode aan, met stukken als "Het ei van de schatervogel" en "De maanezel", beide van Karel Verleyen, "De ring van de tijd" en "De koning van Katoren", een bewerking van het jeugdboek van Pol Van Bossuyt. De school had de oude filmzaal omgevormd tot een gezellig kamertheater en "Studio 6" maakte daar dankbaar gebruik van. De stukken waren meestal geschreven voor grote podia maar decormensen als Hugo Godts, Carl Haven en later ook René Frans deden mirakels om al het nodige op een oppervlakte van 6 bij 4 meter te realiseren.

VSO-optie "drama": met 97 op een podiummetje

"De boebels" en "Heksamen" waren stukken die Willy zelf schreef bij de invoering van het VSO. Onsterfelijk daarin was de directeur die, als imitatie van directeur Kerkhofs, het ganse stuk door met het jasje over de schouders rondliep.

In het VSO werd ook de optie "drama" ingericht en ook die leerlingen wilden wel eens op een podium staan. Dat doorkruiste natuurlijk de plannen van "Studio 6" maar de ploeg schaarde zich enthousiast achter het nieuwe initiatief.

Het stijgende succes van de optie leidde tot hectische toestanden. In het recordjaar 1984 stonden 97 leerlingen op dezelfde avond op het kleine podium van de theaterzaal. Het was telkens een zware dobber ervoor te zorgen dat iedereen voldoende aan bod kon komen, maar het leverde ook mooie momenten. Zo was er de Vietnamese bootvluchteling Trin Minh Tam die in september alleen goeiedag kon zeggen, maar in juni op een indrukwekkende wijze zijn eigen verhaal op de planken zette. Er was ook wel altijd plaats voor 'onverwachte doch enigzins geplande gebeurtenissen', vooral tijdens de laatste voorstelling: fruitsap dat op mysterieuze wijze in whisky veranderde, de loodgieter die herstellingen kwam doen hoewel daar in het script nergens sprake van was, of de rookmachine die 'per ongeluk' op stand "4" in plaats van stand "1" werd gezet en een vervroegde pauze noodzakelijk maakte.

"Vlinder" krijgt Almo-toneelprijs

Ondanks het vele werk dat de dramavoorstellingen met zich brachten, bleven er toch de jaarlijkse opvoeringen van "Studio 6". Met stijgend succes overigens. Van "Tussen ster en hakenkruis" werden zelfs tot in Geraardsbergen gastvoorstellingen gegeven. In 1987 werd "Vlinder" geschreven en opgevoerd in samenwerking met de oud-leerlingenbond. Om over een ruimer podium te beschikken, werd uitgeweken naar zaal "Onder de toren". Het stuk

werd bekroond met de prestigieuze Almo-toneelprijs. Met "Het jaar van Sara" mocht "Studio 6" in 1989 de toen nog unitaire provincie Brabant vertegenwoordigen op het nationaal toernooi voor jeugdtoneel in Zwevegem. De inkomsten van de voorstellingen werden geïnvesteerd in kledij en materiaal voor belichting, grime en decor. Ook de medewerkers bleven niet bij de pakken zitten en bekwaamden zich in grime, geluid, belichting en decorbouw. Sommigen, zoals geluidstechnicus Ludo Vleugels, bouwden er zelfs een professionele carrière in uit.

Adempauze

Het tempo bleef echter niet haalbaar en daarom werd vanaf 1992 wat gas teruggenomen. Volgens Herman was toneel op dat moment voor hen haast een verplichting en dat was nooit de bedoeling geweest. Daarom werd ook afgestapt van de organisatie van volavondproducties met de leerlingen drama. In 1997 werd met "Romeo en Julia" het voorlopig laatste stuk van "Studio 6" gespeeld, maar volgend schooljaar wil men de traditie heropstarten.

Toneel en nog eens toneel... ook buiten de school

Zowel Herman als Willy zijn ondertussen ook nog elders met toneel bezig. Ze regisseren beiden bij de "K.A.T." in Keerbergen, Herman acteert daar ook. Willy is nu scenarist voor de VTM-soap "Wittekerke" maar levert daar-naast ook nog regelmatig een toneelstuk af.

Voor "Dagmar" kreeg hij de "Zilveren grif-fel" van de Annie M.G. Schmidt-prijs, voor "Hoe was het op school, Im-mihan?" de Frans Cools-prijs.

Geen van beiden zouden ze het toneel willen missen, hoewel ze er beiden totaal verschillend tegenover staan. Herman noemt zich meer een toneelmathematicus, wiens sterke punten vooral organiseren en regisseren zijn. Willy is meer een gevoelsmens. Herman noemt hem een 'vliegvanger voor de jeugd'. Willy heeft het er ook moeilijk mee een goede groep na een productie te laten gaan. Herman kan meer afstand nemen.

Het was duidelijk dat beiden nog uren over toneel en "Studio 6" zouden kunnen vertellen, maar toen onze voorzitter in zijn Guinness een klavertje zes begon te zien, wisten we dat het tijd was om af te ronden. En voor wat "Studio 6" betreft: "Wordt vervolgd...".

Joris Lambrechts

Uit Don Boscoop - herfstnummer 1999

In onze nieuwe reeks "Ten huize van leerkrachten die wonen in huizen waar ooit andere leerkrachten van Don Bosco woonden", vandaag de eerste aflevering: Joris Lambrechts.

Schoensmeer en confituur

Onze voorzitter wist van ons slachtoffer al dat hij in Gent geboren werd. Maar blijkbaar uit vrees om voor de rest van zijn leven voor Oost-Vlaming versleten te worden, voegt Joris daar onmiddellijk aan toe toch geen Gentse roots te hebben. Vader is afkomstig uit Haacht, moeder uit Kortenberg. De grootouders hadden een groothandel in schoensmeer en confituur en om de verdeling daarvan gemakkelijker te maken hadden zijn ouders in Gent een huis met een groot magazijn gekocht. De ouders werkten daar echter niet. Moeder was huisvrouw, vader vertegenwoordiger. Hij heeft één zus die twee jaar jonger is.

't Strop

Joris ging naar de kleuterschool bij de nonnes, naast de kerk van de Sint-Coletaparochie. De lagere school volgde hij in "'t Strop". Dat was een psychiatrische instelling van de Broeders van Liefde, waar ook een schooltje naast gebouwd was. Hij herinnert zich nog goed de hoge ramen. Alleen aan de kant van de speelplaats waren die open, aan de andere kant waren ze dichtgeplakt. Maar door het grote sleutelgat konden ze toch de patiënten zien, en ze hoorden ook vaak hun geluiden door het glas. Voor hen voorwaar een wondere wereld. Joris bleef er tot het vierde leerjaar.

Daarna moest hij de stad in, naar het Sint-Barbara- of het Sint-Lievenscollege. Kiezen kon hij echter niet. Gezien binnen de Gentse burgerij het Frans nog steeds de voertaal was, vond men de kennis daarvan in Sint-Barbara zeer belangrijk. En Joris werd niet goed genoeg bevonden. Het werd dus het bisschoppelijk college Sint-Lievens. Hij bleef er ook voor de humaniora, de Wetenschappelijke A. Het was een vrij strenge school maar qua sport was ze toch met Don Bosco vergelijkbaar. Binnen de school waren er wel weinig faciliteiten maar regelmatig trokken ze naar Sint-Amandsberg om te sporten.

Hij noemt zichzelf geen moeilijke leerling, maar in het vierde jaar liet hij zich toch verleiden tot een tweedaagse staking ten tijde van de betogingen voor "Leuven Vlaams". De lessen Nederlands en geschiedenis van Walter Braeckman, nu VRT-journalist en toen ook al een berucht figuur, waren daar zeker niet vreemd aan.

Hoger Op

Ondertussen was Joris ook lid geworden van de scouts en speelde hij basket bij de parochiale ploeg "Hoger Op". Hij ziet zich nog zitten, met handschoenen aan op de reservebank, want de ploeg speelde altijd buiten. Voor het regentaat Nederlands-Engels-Duits moest Joris niet ver gaan. De Ledeganckstraat was immers vlakbij. Hij behaalde er zonder problemen zijn diploma en besloot verder te studeren: psychologie aan de Gentse universiteit. Maar een te hoge bloeddruk en hartkloppingen maakten daar in de eerste kandidatuur al een einde aan.

De Waai

Een kennis kende een jeugdrechter die in de beheerraad zat van het opvangtehuis van de salesianen "De Waai" in Eeklo, en zo kwam Joris daar terecht als opvoeder.

Zijn eerste contact met de jongeren zal hij nooit vergeten. Ze kwamen bijna allemaal uit Antwerpse jeugdbendes, hadden lang haar en tatoeages en waren net in Ytong-stenen aan het kappen. Joris geeft toe dat hij er meteen geen zin meer in had. Maar hij zette door, ook al werd hij al bij zijn eerste nachtdienst op de proef gesteld. Drie jongens hadden zich voor het slapengaan op het toilet verstopt en waren daarna langs het raam van de living ontsnapt. Drie dagen later werden ze door de rijkswacht opgepakt. Ontsnappingen waren trouwens schering en inslag. Toen er weer twee ontsnapt op een dag dat het pijpenstelen regende, ging salesiaan Norbert Carette te gewoon met de auto opwachten op de plaats waar ze gewoonlijk uit de weiden kwamen. Ze waren maar wat blij dat ze mee terug mochten.

Joris was het studeren nog niet moe en startte een driejarige weekend-cursus orthopedagogie aan het zee-preventorium van De Haan.

Het was niet de klasomgeving die hij gewoon was: de klassen hadden niveaus met kussens i.p.v. tafels. Maar de cursussen waren boeiend. De lesgevers konden immers putten uit hun eigen ervaring in het zee-preventorium.

Doordat de combinatie met de legerdienst moeilijk was en de school bovendien opgedoekt werd, slaagde Joris er niet in het diploma te behalen.

Toch had hij er geen spijt van de cursus gevolgd te hebben. De ervaring was immers zeer bruikbaar in "De Waai".

Zo begon hij i.p.v. de lessen Nederlands, die zich gewoonlijk toch tot scrabble en kruiswoordraadsels beperkten, sociale wetgeving te geven. Meteen waren de jongeren zeer geïnteresseerd en Joris kon meteen doorgeven wat hij op het zeepreventorium leerde.

En dan naar Haacht

"De Waai" was een goede leerschool maar de job was zeer veeleisend en Joris zag zich dit toch niet tot aan zijn pensioen doen. Omdat zijn grootouders in Haacht woonden nam Norbert Carette contact op met directeur Meysen. Eind augustus, tijdens zijn vakantie in Zwitserland, kreeg Joris het bericht dat hij kon beginnen.

Zijn directeur Goemaere zag dat echter niet zitten en het vergde heel wat diplomatie om toch weg te kunnen voor het verstrijken van zijn opzegtermijn. In 1977 begon hij onder de hoede van "peter" Maurice De Potter Nederlands te geven.

Aanvankelijk logeerde hij bij zijn grootouders, maar in 1978 huwde hij met Inge, die hij van in Zwitserland kende. Ze huurden een appartement aan de Aarschotsesteenweg in Wilsele. In 1981 werd Nele geboren, in 1983 Bieke.

Zwitserland... en nog eens Zwitserland

Zijn vakanties bracht Joris stevast in Zwitserland door. Hij was er gedurende 15 jaar monitor voor de mutualiteiten, aanvankelijk voor één periode maar al gauw voor de volle twee maanden. Ook in de winter trok hij naar de bergen voor skivakanties of langlauf met collega Roger Verbinnen.

Zo mocht hij ondervinden dat skiën niet zonder gevaar is. Op Les Deux Alpes brak hij zijn heup bij een valpartij. En het gezegde dat een ongeluk nooit alleen komt, was hier duidelijk van toepassing. Hij bleek te lang voor de helikopter die hem moest vervoeren, zodat die met geopende deur naar beneden moest. Ook de ziekenwagen beneden bleek aan de korte kant en Joris kon maar net de ambulancier tegenhouden toen die met een zwaai de achterdeur wou dichtgooien. En toen hij dan toch bij een "soort beul" geraakte die ter plaatse voor dokter moest doorgaan, bleek die net koffiepauze te hebben. Uiteindelijk werd hij in het ziekenhuis van Grenoble geopereerd en begon de lange herstelperiode. Joris kon dat schooljaar geen les meer geven en leerde pas in de zomervakantie weer zonder krukken lopen.

De tv-actie

1998 was een bijzonder pijnlijk jaar voor het gezin. Na een slepende ziekte overleed Inge. Joris was tijdens haar verblijf op de afdeling chemotherapie getuige van het vaak tergend lange wachten van de patiënten, waarbij de tv vaak het enige tijdverdrijf bleek. Dat zette hem ertoe aan een actie te starten om alle kamers op de afdeling met een toestel uit te rusten.

De scholen hadden echter al andere projecten op het oog, maar de Oud-Leerlingenbond schaarde zich volledig

achter de actie. Ondertussen konden door de bijdragen van oud-leerlingen reeds enkele kamers met een tv-toestel uitgerust worden.

De samenwerking is trouwens wederzijds, want Joris is al jaren een trouw helper bij de activiteiten van de Oud-Leerlingenbond. Ook Inge was vroeger steeds trouw op post.

Italiaans vlot nog niet

Joris is ondertussen begonnen Italiaans te studeren. Hij was daartoe aangezet door Angelica, een meisje uit Sardinië dat via een uitwisselingsproject twee maanden bij hen verbleef. Vorige zomer zijn ze voor het eerst naar Italië geweest om een en ander in praktijk te zetten. "Maar het ging niet zo vlot", geeft hij eerlijk toe.

En wat onze inleiding betreft: toen Joris en Inge een huis wilden bezoeken dat openbaar werd verkocht en dat zij later ook kochten, bleek de huurster collega Marianne Wuillaume te zijn.

